

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΜΑΡΤΙΟΣ-ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2004 ΕΤΟΣ 54ο ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 927 - ΑΘΗΝΑΙ (Τ.Κ. 106 82) ΟΔΟΣ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 (Γ' ὄροφος)

ΑΝΑΣΤΑΣΙΜΟΝ ΜΗΝΥΜΑ 2004

«Ἀνέστη Χριστός ἐκ νεκρῶν,
λύσας θανάτου τά δεσμά.
Εὐαγγελίζου γῇ χαράν μεγάλην.
Αἰνεῖτε οὐρανοὶ Θεοῦ τὴν δόξαν».

Αἱ δελφοί ἡγαπημένοι καὶ τέκνα ἐν Κυρίῳ περιπόθητα. Χαίρετε ἐν Χριστῷ ἀναστάντι καὶ ὑψώθητε εἰς θεωρίαν καὶ κατανόησιν τοῦ μεγάλου μυστηρίου τῆς θείας οἰκονομίας.

Εὐαγγέλια χαρᾶς μεγάλης ἐπὶ τῆς Γῆς, αἶνος δέ καὶ δόξα τῷ Θεῷ ἐν τοῖς οὐρανοῖς. «Χριστός Ἀνέστη».

Χαίρει ὁ οὐρανός ἄνωθεν καὶ συγχαίρει ἡ ἐπὶ Γῆς Ἐκκλησία, βλέπουσα τὸν Νυμφίον τῆς προερχόμενον ἐκ τοῦ τάφου «ὡς ἐκ πασάδος», ἀφοῦ ἡ Ἀνάστασίς Του, ἐγένετο ὁ πανηγυρικός ἐπίλογος τοῦ δράματος τοῦ Γολγοθᾶ. Ὁ Σταυρός, ἡ λόγχη, ὁ ἀκάνθινος στέφανος καὶ ὁ τάφος, ὅλα τὰ σημεῖα τοῦ Πάθους, δέν εἶναι πλέον τὰ σημεῖα τοῦ θανάτου, ἀλλὰ τὰ σύμβολα τῆς μάχης καὶ τοῦ θριάμβου κατὰ τοῦ ἐπικρατήσαντος εἰς τὸν κόσμον διαβόλου. Εἶναι τὰ δείγματα

ὅτι ἐδόθη ἤδη «ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἡ σωτήριος πᾶσιν ἀνθρώποις» (Τιμ. Β' 11).

Ὁ Σταυρός τοῦ Χριστοῦ κατέστη τὸ σύμβολον τῆς ἀγάπης Του πρὸς τὸν ἄνθρωπον, ἡ δέ Ἀνάστασίς Του ἡ ἀπόδειξις τῆς Θεότητός Του καὶ ἀποτελεῖ γεγονός μεμαρτυρημένον πανηγυρικῶς καὶ ἀναμφισβήτητον, ὥστε οἱ αὐτόπται τοῦ Λόγου καὶ μαθηταί, μεγάλη τῇ φωνῇ ἀποφαίνονται: «Ὁ ἀκηκόαμεν, ὃ ἐωράκαμεν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἡμῶν, ὃ ἐθεασάμεθα καὶ αἱ χεῖρες ἡμῶν ἐψηλάφησαν ἀπαγγέλομεν ὑμῖν» (Α' Ἰωάν. α' 1-2).

Ὁ Δημιουργός τοῦ κόσμου, Αὐτός καὶ Μέγας ἐξ ἀγάπης Εὐεργέτης τοῦ ἀποστάτου ἀνθρώπου γίνεται, διὰ τῆς ἐκουσίας ἐπὶ Σταυροῦ θυσίας Του καὶ τῆς Ἀναστάσεώς Του ὡς ἀναφέρεται ὁ Παῦλος: «Παρεδόθη ὁ Κύριος διὰ τὰ παραπτώματα ἡμῶν καὶ ἡγέρθη διὰ τὴν δικαίωσιν ἡμῶν» (Ρωμ. δ' 25).

Ἐπαθε διὰ Σταυροῦ ὁ ἀπαθής τῇ Θεότητι, ἵνα ἐξαγοράσῃ τὸν πεσόντα ἄνθρωπον καὶ καταστήσῃ τοῦτον συγγενῇ καὶ οἰκεῖον Αὐτοῦ διὰ

τῆς θείας δωρεᾶς τοῦ Σώματος καί τοῦ Αἵματός του εἰς μετάληψιν καί ἁγιασμόν.

Πλέον αὐτῶν, ἡ Ἀνάστασις σηματοδοτεῖ καί τήν ἀνάστασιν τῶν εἰς Χριστόν πιστῶν, διότι ὁ Ἀναστάς ἐγένετο ἀπαρχή καί ἐγγύησις τῆς ἀναστάσεως καί τῆς ἀθανασίας ὅλων τῶν μελῶν τοῦ μυστικοῦ Αὐτοῦ Σώματος, κατὰ τόν Παῦλον καί πάλιν: «Χριστός ἐγήγερται ἐκ νεκρῶν, ἀπαρχή τῶν κεκοιμημένων ἐγένετο» (Α' Κορινθ. ιε' 20).

Εἰς τοιοῦτον μέτρον ὕψους καί τιμῆς καταστάς ὁ ἄνθρωπος διά Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἄρα ὅποιαν πίστιν καί δόξαν ὀφείλει εἰς τόν Εὐεργέτην Θεόν, καί κυρίως ὅποιαν ἀγάπην;

Ἡ ἀγάπη, προεξάρχουσα ὡς πρώτη ἐντολή τοῦ δεκαλόγου, ἐμπεριέχει καί ὅλας τάς ὑπολοίπους ὑποχρεώσεις πρός Θεόν καί ἀρετάς μέχρι θυσίας καί αὐτῆς τῆς ζωῆς τοῦ πιστοῦ διά τόν Θεόν, κατὰ μίμησιν ἀγάπης τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ εἰς καιρόν ὁμολογίας πίστεως. Τοιοῦτοι ὑπῆρξαν καί θά ὑπάρξουν αἱ πολυπληθεῖς ἐκατόμβαι τῶν ἁγίων μαρτύρων καί οἱ ζῶντες τήν μακαρίαν ζωήν τῶν Ἀγγέλων ἐν ὁσιότητι καί δικαιοσύνῃ, τῶν ὁποίων ὁ κλῆρος θέλει ἔσται μετὰ δόξης εἰς οὐρανοῦς ἐν συμμετοχῇ τῆς Βασιλείας τοῦ Χριστοῦ.

Ἄφρον δέ καί αὐτοκατάκριτος, ὁ ἀμετανόητος καί ἐν ἀχαριστίᾳ τελῶν κόσμος τῆς ἀποτυχίας χάριν προσκαίρων καί ἁμαρτωλῶν ἀπολαύσεων.

Ἡ ἐποχή μας δυστυχῶς βρίθκει ἀπιστίας καί ἁμαρτωλότητος μέχρις ἐκφυλισμοῦ ἀφόδως, εἰς πρόκλησιν τῆς θείας ἀγανακτήσεως.

Ὅμως ἡ θεϊκή ἀγάπη μακροθυμεῖ εἰσέτι, ἀναμένουσα τήν καταφθαρθεῖσαν εἰκόνα εἰς ἐπιστροφήν.

Βαρεῖα καί καταθλιπτική ἡ εὐθύνη τῶν

ἡγετῶν Ἐκκλησίας καί Πολιτείας. Ἡ εἰς Χριστόν πίστις, ἐάν δέν συνοδεύεται ἀπό ἠθικάς ἀρχάς, εἶναι κούφη καί νεκρά καί ἐν πολλοῖς προκλητική εἰς τό κακόν.

Ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι ἀνωφελής, στερουμένη ὀρθοπραξίας. Ἡ Ἐκκλησία διά νά ἀποτελεῖ μυστικόν Σῶμα Χριστοῦ μέ κεφαλὴν τόν Χριστόν, ὀφείλει νά εἶναι καθαρὰ καί ἄμωμος εἰς θεωρίαν καί πρᾶξιν, δηλαδή εἰς πίστιν ὀρθήν καί χρηστά ἥθη. Ἄλλως, οἱ παραβάται, δίδουν τήν εἰκόνα τῆς «Ἐκκλησίας τῶν πονηρευομένων», κατὰ τόν προφήτην Δαβίδ.

Πρός ταῦτα: Ἀδελφοί καί τέκνα ἐν Χριστῷ καθάρωμεν ἑαυτοὺς ἀπό παντός μολυσμοῦ σαρκός καί πνεύματος διά τῆς μετανοίας, εὐμαρῶς διανύοντες ἐφεξῆς τόν πολύτιμον τοῦτον ἐπὶ γῆς χρόνον διά τήν σωτηρίαν ἡμῶν καί τήν αἰωνίαν χαράν τοῦ παραδείσου.

Ἡ ἁγία Ἀνάστασις, γένοιτο ἡμῖν καί πᾶσι εὐκαιρία μετανοίας καί ἀνάστασις ἐκ τοῦ τάφου τῆς ἁμαρτίας, ἵνα καί ἡμεῖς μετὰ Χριστόν ἀναστηθῶμεν ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ καί ὑπ' Αὐτοῦ χειροκρατούμενοι εἰσέλθωμεν συνοδευόμενοι ὑπὸ τῶν Ἀγίων Ἀγγέλων εἰς τήν αἰώνιαν Βασιλείαν Του, ἵνα ἀπολαύσωμεν τὰ ἀγαθὰ «ἃ ὀφθαλμός οὐκ εἶδε καί οὐς οὐκ ἤκουσε καί ἐπὶ καρδίαν ἀνθρώπου οὐκ ἀνέβη ἃ ἡτοίμασεν ὁ Θεός τοῖς ἀγαπῶσιν Αὐτόν» (Α' Κορ., β' 9) καί ἐπιλογίζοντες διασαλπίσωμεν ἐν χαρᾷ τόν ἐπινίκιον ὕμνον «Χριστός Ἀνέστη ἐκ νεκρῶν θανάτῳ θάνατον πατήσας καί τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι ζωὴν χαρισάμενος».

Μετά τῆς ἐν Χριστῷ ἀγάπης
καί ἐγκαρδίων εὐχῶν
† Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

Ἀπό τό ἀρχιερατικόν συλλεῖ-
τουργον εἰς τόν καθεδρικόν
Ἱ. Ναόν Ἀγίου Ἀθανασίου
Ν. Φιλαδελφείας τῆς Ἱ. Ἀρχιε-
πισκοπῆς Ἀθηνῶν εἰς τό ὅποιον
προέστη ὁ Σεβ. Μητροπολίτης
Ἀττικῆς καί Διαυλείας
κ. Ἀκάκιος.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

Τήν πρωΐαν τῆς Κυριακῆς ἐτελέσθη Ἀρχιερατικόν συλλειτουργγον εἰς τόν καθεδρικόν Ἱ. Ναόν Ἀγίου Ἀθανασίου Ν. Φιλαδελφείας τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν εἰς τό ὁποῖον προέστη ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Διαυλείας κ. Ἀκάκιος. (Βλ. φωτ. σελ. 2).

Τό Ἑσπέρας τῆς ἰδίας ἡμέρας ἐγένετο ἡ ἐόρτιος ἐκδήλωσις εἰς τήν αἴθουσαν τοῦ Ὁργανισμοῦ Λιμένος Πειραιῶς. Τούς ἐκκλησιαστικούς ὕμνους ἀπέδωσεν ἄριστα ἡ Χορωδία τοῦ Δημοτικοῦ Ὡδείου Ἀγ. Βαρβάρας ὑπό τήν διεύθυνσιν τοῦ Πρωτοψάλτου κ. Ἀθανασίου Ἰωαννίδη.

Κεντρικός ὁμιλητής ἦτο ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Μαραθῶνος κ. Φώτιος, ὁ ὁποῖος ἀνέπτυξε τό θέμα:

ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ:

Ἡ ἀποκεκαλυμμένη ἀλήθεια

Μακαριώτατε

Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς

Τίμιον Πρεσβυτέριον

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Η Ἐκκλησία μας ψάλλει: «*Τόν σαρκί ἔκουσίως, σταυρωθέντα δι' ἡμᾶς, παθόντα καί ταφέντα καί ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν, ὑμνήσωμεν λέγοντες· στήριζον ὀρθοδοξία τήν Ἐκκλησίαν σου, Χριστέ, καί εἰρήνευσον τήν ζωήν ἡμῶν ὡς ἀγαθός καί φιλόανθρωπος*».

Αὐτό τό «ὀρθοδοξία», σέ πτώση δοτική, πού ἀκούσαμε ἀνωτέρω στό στιχηρό, σημαίνει: μέ ὀρθοδοξία. Δηλαδή, «*διά τῆς Ὁρθοδοξίας στήριξε τήν Ἐκκλησία Σου Χριστέ*».

Τί εἶναι, λοιπόν, ἡ Ὁρθοδοξία, πού ἐορτάζουμε σήμερα; Εἶναι ἡ Ἐκκλησία; Ἄν θέλουμε νά εἴμαστε ἀκριβεῖς, δέν εἶναι ἡ Ἐκκλησία, ἀλλά κάτι διά τοῦ ὁποίου στηρίζεται ἡ Ἐκκλησία. Εἶναι ἡ ὑγεία τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας. Ὅπως, κατ' ἀντιδιαστολήν, αἵρεση εἶναι ἀσθένεια στό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας. Καί ὅπως πολλές ἀσθένειες προσβάλλουν τόν ἀνθρώπινο ὀργανισμό, ἐνῶ ἡ κατάσταση τῆς ὑγείας εἶναι μία, ἔτσι ἀκριβῶς, πολλές εἶναι οἱ αἱρέσεις πού μπορεῖ νά προσβάλλουν τά μέλη τῆς Ἐκκλησίας, ἐνῶ ἡ Ὁρθοδοξία, ἡ κατάσταση τῆς ὑγείας σ' αὐτήν εἶναι μία.

Εἶναι πράγματι ἀξιοθαύμαστο, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, τό πῶς ἐνεργεῖ τό κάθε κύτταρο ἑνός ὁποιοῦδήποτε ζωντανοῦ ὀργανισμοῦ. Γνωρίζει ἀκριβῶς τήν ἀποστολή του, τόν ρόλο του μέσα στόν ὀργανισμό αὐτό καί, καθοδηγεῖ, ἐνεργεῖ, βάσει ἑνός προγράμματος, τό ὁποῖο βρίσκεται ἐγχαραγμένο μέσα στόν πυρήνα τοῦ ἀπό τόν Δημιουργό, τό D.N.A. Μέσα ἐκεῖ στό κέντρο τοῦ κάθε κυττάρου μας βρίσκονται ἀποτυπωμένα ὅλα τά χαρακτηριστικά τοῦ σώματός μας καί κατά τήν διάπλαση τοῦ σώματος τά κύτταρα καθοδηγοῦνται βάσει αὐτοῦ τοῦ σχεδίου, πού ὑπάρχει ἐντός τους, λαμβάνουν τίς θέσεις τους, διαφοροποιοῦνται, πολλαπλασιάζονται, ἀντικαθίστανται, ἐπιτελοῦν τίς λειτουργίες τους ἀρμονικά καί ὁ ὀργανισμός λειτουργεῖ σωστά· εἶναι ὑγιής.

Ἄν κάτι δέν πάει καλά, ἄν τό κύτταρο ξεκλίνει ἀπό τόν ἐγκράκτο προγραμματισμό του, τότε δέν ἐπιτελεῖ τό ἔργο του, «*τρελλαίνεται*» πολλαπλασιάζεται ἀνεξέλεγκτα, καί γίνεται καρκινογόνο. Τότε τό καρκίνωμα πρέπει νά ἀποκοπεῖ μέ τό χειρουργικό νυστέρι.

Κατά παρόμοιο τρόπο τά κύτταρα τοῦ Ὁργανισμοῦ τῆς Ἐκκλησίας πού προσβάλλονται ἀπό τήν αἵρεση, ἐκτρέπονται ἀπό τόν προορισμό τους καί δέν ἐπιτελοῦν πλέον τό ἔργο τους σωστά μέσα στό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας. Μεταβάλλονται σέ πνευματικά καρκινώματα καί ἀποκόπτονται ἀπό τό ὑγιές σῶμα τῆς Ἐκκλησίας.

Ὁρθόδοξος Χριστιανός εἶναι ἕνα ὑγιές κύτταρο τοῦ ὀργανισμοῦ τοῦ

σώματος της Ἐκκλησίας, πού γνωρίζει καί ἐπιτελεῖ τόν προορισμό του. Δηλαδή εἶναι τροchioθετημένος στήν πορεία πρὸς τὸ «καθ' ὁμοίωσιν Θεοῦ», στήν πορεία πρὸς τὴν θέωση.

Γιὰ νὰ κατανοήσουμε καλύτερα τὴν ἔννοια τῆς ὀρθοδοξίας ἃς παρατηρήσουμε τὰ συνθετικά τῆς λέξεως. Ὁρθή-δόξα (δόξα, ἀπὸ τὸ δοκέω πού σημαίνει κυρίως γνώμη, δοξασία). Δηλαδή κατὰ κύρια ἔννοια Ὁρθοδοξία σημαίνει: ὀρθή γνώμη, ἀληθινή γνώμη ἢ ἄποψη. Ἐπειδὴ ὅμως, κατὰ τὸν Ψαλμωδὸ, «πᾶς ἄνθρωπος ψεύστης», ὁποιαδήποτε ἀνθρώπινη ἄποψη ἢ γνώμη σχετικῶς μετὸν προορισμὸ τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ψευδής. Μόνον ἡ ἄποψη τοῦ Θεοῦ, αὐτὴ δηλαδή πού μᾶς ἀπεκάλυψε ὁ Θεός, εἶναι ἡ ὀρθή καί ἡ ἀληθινή. Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος μᾶς ἔπλασε, Ἐκεῖνος εἶναι πού μᾶς ἐφάνέρωσε καί τὸν ὑψηλό μας προορισμό καί καλεῖ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ἐκουσίως νὰ τὸν ἐκπληρώσουν. Ὁρθοδοξία. Εἶναι ἡ ἀληθινή ἀπάντηση στοῦ ὑπαρξιακοῦ μας ἐρώτημα. Δέν εἶναι προϊόν ἀνθρωπίνου στοχασμοῦ, ἀλλὰ ἀποκάλυψις τοῦ Θεοῦ. Εἶναι ἡ ἀποκεκαλυμμένη ἀλήθεια.

Τὸ Πανάγιον Πνεῦμα, κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς, τὴν γενέθλιο ἡμέρα τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, παρέδωσε στοὺς Ἁγίους Ἀποστόλους «ἅπαξ» τὴν ἀληθινή πίστη, τὴν Ὁρθοδοξία. Αὕτὴ εἶναι ὁ ἀνεκτίμητος θησαυρός μας, τὸν ὁποῖον παρελάβουμε μέσω τῶν Ἁγίων Πατέρων ἀπὸ τοὺς Ἀποστόλους καί ἀνελάβουμε νὰ διαφυλάξουμε ἀκέραιο ὡς ἱερά παρακαταθήκη. Εἶναι ἡ ἐμπειρία τῆς ἀκτίστου χάριτος τοῦ Θεοῦ, ἡ μέθεξις τῶν θείων Του ἐνεργειῶν ἀπὸ τοὺς ἀξιούς, δηλαδή τοὺς ἁγίους. Αὐτοὶ οἱ ἅγιοι πού ἔφθασαν σ' αὐτές τίς οὐράνιες καταστάσεις καί ὅπως ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, ἐγεύθησαν τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ, ἄκουσαν τὰ «ἄρρητα ῥήματα, ἃ οὐκ ἐξὸν ἄνθρωπον λαλῆσαι» (Β' Κορ. ΙΒ' 4), αὐτοὶ οἱ ἴδιοι ἄφησαν σ' ἐμᾶς τίς ἀναγκαῖες «ὁδηγίες» γιὰ νὰ φθάσωμε καί ἐμεῖς σ' αὐτὴν τὴν ἀνέκφραστη κατάσταση. Αὕτὴ εἶναι ἡ διδασχὴ τῆς Ἐκκλησίας τὴν ὁποία ἐμεῖς παρελάβουμε

διατυπωμένη στὴν Ἁγία Γραφή καί τὴν Ἱερά Παράδοση.

Τόσο ὅμως ἡ Ἁγία Γραφή ὅσο καί ἡ Ἱερά Παράδοση δέν μποροῦν νὰ ἐρμηνευθοῦν ἔξω ἀπὸ τὰ πλαίσια τῆς Ὁρθοδοξίας. Κάθε προσπάθεια προσεγγίσεως τῶν θείων μυστηρίων μετὰ τὴν λογικὴ κατέληξε σὲ αἵρεση. «Ἐσφράγισται γάρ τοῖς ἐρευνῶσι· πεφανέρωται δέ τὰ θαύματα τοῖς προσκυνοῦσιν ἐν πίστει τὸ μυστήριον». Σέ ὅσους, ὅπως ἐμεῖς, δέν ἔχουν φθάσει στά μέτρα τῶν ἁγίων Πατέρων, δέν ἀπομένει λοιπὸν παρὰ

νὰ ἀκολουθοῦν ταπεινά τίς ἐρμηνείες τῶν Ἁγίων Πατέρων, ὅπως γράφει καί τὸ Συνοδικὸ τῆς Ὁρθοδοξίας «κατὰ τὰς τῶν ἁγίων θεοπνεύστους θεολογίας καί τὸ τῆς Ἐκκλησίας εὐσεβὲς φρόνημα». Οἱ ἅγιοι Πατέρες, ἔχοντας ἀποκτήσει τὴν ἐμπειρία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τὴν ἴδια ἐμπειρία μετὰ τοὺς πρό αὐτῶν ἁγίους Πατέρες καί Ἀποστόλους εἶναι οἱ μόνον ἀπλανεῖς ἐρμηνευτές τῶν θεοπνεύστων κειμένων. Αὐτοί, οἱ ἀνά τοὺς αἰῶνας μέχρι σήμερα ἅγιοι, ἦσαν σὲ θέση νὰ ἀναγνωρίσουν τὴν ἀληθινὴ διδασκα-

λία ἀπὸ τὴν ψευδῇ τὴν Ὁρθοδοξία ἀπὸ τὴν αἵρεση. Γι' αὐτὸ συνερχόμενοι σὲ Συνόδους κατεδίκαζαν τίς αἱρέσεις καί διεσάφισαν τὴν ἀλήθεια. Ὅχι ὡς ἀνακαλύπτοντες καινούρια δόγματα, ἀλλὰ «τὴν ἅπαξ παραδοθεῖσα τοῖς ἁγίοις πίστιν» διεσάφισαν καί διετύπωναν.

Τὸ τονίζουμε αὐτό, διότι οἱ λατίνοι φρονοῦν ὅτι ὑπάρχει ἐξέλιξη στὰ δόγματα καί σύν τῷ χρόνῳ ἡ ἀνθρωπότης δέχεται νέες ἀποκαλύψεις. Γι' αὐτὸ συνεχῶς οἱ λατίνοι διατυπώνουν νέα, καινοφανῆ δόγματα. Οἱ Ἁγιοὶ Πατέρες αὐτὰ πού ἦταν ἤδη γνωστά ἀπ' ἀρχῆς ξεκαθάριζαν, ὡς ἄντι ἐμφανίζετο ἀμφισβήτηση. Καί ἦταν σὲ θέση νὰ τὸ πράξουν, ὅπως ὁ ἐμπειρὸς χοράρχης ἀντιλαμβάνεται τὴν παραμικρὴ παραφωνία μέσα στὴν χορωδία του. Κατὰ ὅμοιον τρόπο οἱ Θεόφωροι Πατέρες ἀντιλαμβάνοντο κάθε αἵρεση μόλις αὕτὴ ἐμφανίζετο καί μετὰ τὴν θεόπνευστη διδασκαλία τοὺς διετράνωναν τὴν ὑγιὰ διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας.

Κατά καιρούς έμφανίσθηκαν διάφορες αίρέσεις. Καί περισσότερο ή Έκκλησία δοκιμάσθηκε από τίς αίρέσεις, παρά από τούς διωγμούς τών ειδωλολατρών.

Γνωστικοί, Σαββελιανιστές, Άρειανοί, Άπολιναριστές, Νεστοριανοί, Πνευματομάχοι, Μονοφυσίτες, Μονοθελίτες ήταν κάποιες ομάδες αίρετικών, πού απέκόπησαν από τό σώμα της Έκκλησίας. "Όταν όμως ένέσκυψε ή λαίλαπα της εικονομαχίας, ή Έκκλησία δοκιμάσθηκε σέ μεγάλο βαθμό. Διότι οί εικονομάχοι έμφανίσθηκαν όχι ως καινοτόμοι, αλλά ως κήρυκες έπαναφοράς της Έκκλησίας σέ άρχαιοπρεπή λιτότητα. Έθεώρησαν τόν θεσμό τών ιερών εικόνων κάτι ξένο, πού είχε είσχωρήσει στην Έκκλησία καί επέισακτο, πού έπρεπε νά αποβληθεί. Έχαρακτήρισαν τήν τιμή τών άγίων εικόνων καί τών άγίων λειψάνων ως ειδωλολατρία καί τήν πολέμησαν. Ποιός ήταν αυτός, πού διέγινωσε τήν υποτιθέμενη «αίρεση» πρώτος; ό Αυτοκράτωρ! "Ο θηριώνυμος Λέων Γ' ό Ίσαυρος, άφου άναρριχήθηκε στόν θρόνο, άρχισε νά θεολογεΐ καί νά έκδίδει διατάγματα, επιβάλλοντας διά της βίας τίς εικονομαχικές του άπόψεις. Οί άγιοι Πατέρες της εποχής εύθέως διέγνωσαν τήν πλάνη καί άντιστάθηκαν. Διότι, άν οί σκιές καί τά σουδάρια τών Άγίων Άποστόλων θαυματουργούσαν πόσο μάλλον οί εικόνες καί τά άγια λείψανα, στά όποια βέβαια οί εύσεβείς δέν άπένειμαν λατρεία, αλλά τιμή. Τιμώντας τίς άγιες εικόνες καί τά ιερά λείψανα «ή τιμή πρός τό πρωτότυπον διαβαίνει» (Μ. Βασίλειος). Αυτά διετύπωσαν θαυμασίως οί "Άγιοι Πατέρες στην 7η Οίκουμ. Σύνοδο. "Όμως, επί περίπου έναν αιώνα ή Έκκλησία του Χριστού ήταν ή διωκόμενη, ένω ή κρατούσα Έκκλησία της εποχής, ήταν ή εικονομαχική. Στόν θρόνο της Κωνσταντινουπόλεως καί στους μεγάλους μητροπολιτικούς θρόνους της Αυτοκρατορίας Εικονομάχοι «Άρχιερείς» ύβριζαν τούς Όρθοδόξους ως «σανιδοπίστους», αίρετικούς. Οί Όρθόδοξοι κληρικοί λίγοι καί κατατρεγμένοι, μέ κίνδυνο της ζωής τους έξυπηρετούσαν τούς φοβισμένους λι-

γοστούς πιστούς.

Η Έκκλησία άνέδειξε τότε νέους μάρτυρες καί όμολογητές καί όταν παρήλθε ό χρόνος της δοκιμασίας κατά τρόπο άπρόσμενο, έγινε ή παλινόρθωση της Όρθοδοξίας, μετά τόν θάνατο του τελευταίου εικονομάχου Αυτοκράτορος Θεοφίλου. Αυτό τό γεγονός έορτάζουμε σήμερα, διότι ήταν ό θρίαμβος της αλήθειας κατά της πλάνης. Έπειτα από 116 έτη σκληρής δοκιμασίας (726-842), έδικαιώθη τό μικρόν ποίμνιον τών Όρθοδόξων καί ή εικονομαχική «κρατούσα Έκ-

κλησία» της Έποχής κατέρρευσε σάν χάρτινος πύργος. Έκτοτε δέν έμφανίσθηκε πλέον ξανά, παρά μόνον μαζί μέ τήν έκβλάστηση τών προτεσταντικών παραφυάδων, οί όποιες προήλθαν από τήν λατινική αίρεση, έπτά αιώνες άργότερα. Μέχρι σήμερα, οί Προτεστάντες είναι, παρά τίς όποιες άλλες μεταξύ τους διαφορές, σύμφωνοι στην έμμονή τους στην αίρεση της εικονομαχίας, καί στά συγγράμματά τους - όπως διεπιστώσαμε «ιδίοις όμμασι» - έκθειάζουν τούς εικονομάχους της περιόδου 726-842, όπως άκριβώς έμείς σήμερα μακαρίζουμε τούς Όρθοδόξους εικονοφίλους...

Ό πρώτος έορτασμός του θριάμβου της Όρθοδοξίας μέ λιτάνευση τών ιερών εικόνων, έγινε τήν πρώτη Κυριακή τών νηστειών του έτους 842, καί έκτοτε καθιερώθηκε ή έορτή αυτή. Άντικατέστησε τήν έορτή τών προφητών πού μέχρι τότε έορταζόταν τήν Α' Κυριακή τών Νηστειών, ή όποια μετατέθηκε τήν Κυριακή πρό του Χριστού Γεννήσεως. Κατάλοιπα αυτής είναι τό έξαίσιο αποστολικό ανάγνωσμα περί «Γεδεών, Βαλάκ τε καί Σαμψών καί Ίεφθάε, Δαβίδ τε καί Σαμουήλ καί τών προφητών, οί διά πίστewς κατηγονίσαντο βασιλείας, εΐργάσαντο δικαιοσύνην, έπέτυχον έπαγγελιών, έφραξαν στόματα λεόντων, έσβεσαν δύναμιν πυρός, έφυγον στόματα μαχαίρας, ένεδυναμώθησαν από άσθενείας, έγεννήθησαν ισχυροί έν πολέμω, παρεμβολάς έκκλιναν άλλοτρίων». Άλήθεια, τί καλύτερο αποστολικό ανάγνωσμα θά μπορούσε νά βρεθεί; Γι' αυτό άφέθηκε αυτό τό ίδιο αποστολικό ανάγνωσμα στην ακολουθία

τῆς Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδοξίας γιά νά μᾶς ὑπενθυμίζει, ὅτι ἡ Ἐκκλησία βιώνει πάντοτε σέ ὅλους τούς αἰῶνες τό μυστήριό τοῦ Σταυροῦ καί τῆς Ἀναστάσεως, σέ μία συνεχῆ ἀνακύκλωση καί ἐπανάληψη. Ἡ δοκιμασία διαδεχόταν ἀπό τόν θρίαμβο καί αὐτός πάλι ἀπ' τήν δοκιμασία. Αὐτό γινόταν καί πρό τῆς εἰκονομαχίας καί μετὰ ἀπό αὐτήν. Τό ἴδιο συνεχίζεται μέχρι τίς ἡμέρες μας. Ἐκεῖ πού φαίνεται νά τρεμοσβήνει ἡ φλόγα τῆς ἀληθοῦς πίστεως, ἐκεῖ ἔξαφνα τά πάντα ἀνατρέπονται καί ἀναζωπυρώνεται ἡ Ὁρθοδοξία.

Μετά τήν εἰκονομαχία, ὁ Παπισμός, ὁ Βαρλαμητισμός καί ἡ Φραγκοκρατία ἐπεχείρησαν νά σβήσουν τήν Ὁρθοδοξία, ἡ ὁποία ὅμως καί πάλιν ὑπερίσχυσε. Καί τοῦτο, χάρις τούς ἀγῶνες τῶν νέων Ἀγίων Τριῶν Ἱεραρχῶν: Μ. Φωτίου, Ἀγίου Γρηγορίου Παλαμᾶ καί Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ. Τά κατὰ Βαρλαάμ καί Ἀκινδύνου καί κατὰ Λατίνων γενικώτερα κεφάλαια προσετέθησαν ἔκτοτε στό Συνοδικό τῆς Ὁρθοδοξίας καί διαβάζονται μετὰ τήν λιτάνευση τῶν Ἱερῶν εἰκόνων, εἰς ἔλεγχον αἰώνιον τῶν λατινοφρόνων! Ἐπειτα καί πάλι δοκιμασία, ἐξ ἀνατολῶν αὐτήν τήν φορά. Ἡ κατάκτηση τοῦ μεγαλύτερου μέρους τῶν Ὁρθοδόξων χωρῶν ἀπό τούς Μωαμεθανούς, ἔγινε ἀφορμή γιά νέους ἀγῶνες μαρτυρικούς. Καί πάλιν ἡ Ὁρθοδοξία ἐπέζησε.

Τόν περασμένο αἰῶνα νέες δοκιμασίες καί διωγμοί συνετάραξαν ὅλον τόν Ὁρθόδοξο κόσμο. Ὁ Ἀθεϊσμός ἔπρεπε νά δοκιμάσῃ διά πυρός καί σιδήρου τίς Σλαβικές χώρες γιά νά ἀναδείξουν καί αὐτές νέους μάρτυρες καί ὁμολογητές καί νά καταρρεύσει κ' αὐτός μπροστά στά ἔκπληκτα μάτια τῆς ἀνθρωπότητας.

Πρὶν ὅμως φύγῃ ὁ ἀθεϊσμός, ἢ μᾶλλον, σχεδόν μόλις ἄρχισε νά κυριαρχεῖ στά ἀνατολικά κράτη, νέα δοκιμασία γιά τήν Ὁρθοδοξία ἐμφανίσθηκε: ἡ αἵρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Ὅλοι, λίγο-πολύ, ἔχουμε ἀκούσει γιά τήν ἀσθένεια αὐτή πού ὀνομάσθηκε ἡ μᾶστιγα τοῦ περασμένου αἰῶνα· τό Σύνδρομο τῆς Ἐπὶκτητῆς Ἀνοσολογικῆς Ἀνεπάρκειας, τό γνωστό κοινῶς ἀπό τά ἀρχικά τῆς ἀγγλικῆς τοῦ ὀνομασίας: A.I.D.S. Ἡ μόλυνση ἀπὸ τόν ἰό τοῦ A.I.D.S. προξενεῖ σταδιακὴ ἐξασθένηση, ἢ ἐξουδετέρωση τοῦ ἀνοσοποιητικοῦ συστήματος τοῦ ὁργανισμοῦ (δηλαδή καταστρέφει τήν ἄμυνα τοῦ ὁργανισμοῦ), μέ ἀποτέλεσμα ὁ ἄνθρωπος νά εἶναι ἐκτεθειμένος σέ κάθε εἶδους λοίμωξη, ἢ καί σέ καρκίνο.

Λοιπόν, αὐτό κάνει καί ὁ Οἰκουμενισμός. Καταστρέφει τό πνευματικό, ἀνοσοποιητικό σύστημα, καί ἀφήνει τούς Χριστιανούς ἐκτεθειμένους σέ κάθε εἶδους αἵρεση. Γι' αὐτό καί λέγεται λίαν εὐστόχως, Παναίρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Προσβάλλει τό ὀρθόδοξο κριτήριο, τήν μοναδικότητα τῆς ἀποκεκαλυμμένης ἀλήθειας, θεωρεῖ ὅτι ὅλες οἱ αἱρέσεις ἀλλὰ καί οἱ θρησκείες ἀκόμη, ἔχουν στοιχεῖα τῆς ἀληθείας καί μποροῦν νά ὁδηγήσουν τόν ἄνθρωπο στή σωτηρία. Ἀποπροσανατολίζει τόν ἄνθρωπο ἀπὸ τόν πραγματικό του προορισμό, τήν θέωση, καί τόν κατευθύνει σέ ἄλλους στόχους.

Καί ἡ φθορά τοῦ Οἰκουμενισμοῦ στήν πνευματική μας ἄμυνα εἶναι σταδιακὴ καί προοδευτική, ὅπως ἀκριβῶς ἡ ἐπίδραση τοῦ ἰοῦ τοῦ A.I.D.S. στήν ἄμυνα τοῦ σωματικοῦ μας ὁργανισμοῦ. Πρῶτα γίνεται ὁ προσβαλλόμενος ὁργανισμός φορέας καί μετὰ ἐκδηλώνεται ἡ νόσος σέ κάποιο μικρὸ ἢ μεγάλον χρονικὸ διάστημα, ἐνῶ σέ μερικές περιπτώσεις ἡ νόσος ἐμφανίζεται ἄμεσα. Καί ὁ Οἰκουμενισμός, συνήθως πρῶτα προσβάλλει τόν ἐκκλησιαστικὸ ὁργανισμό μέ τὴ μορφή τοῦ νεοημερολογιτισμοῦ καί σιγά-σιγά ἐξουδετερώνει τήν ἄμυνά του (τήν ὀρθόδοξη συνείδηση δηλαδή) ἔναντι τῶν αἱρέσεων. Ὑπάρχουν ὅμως καί παραδείγματα ἐκδηλώσεων τῆς νόσου τοῦ Οἰκουμενισμοῦ μέ τρόπο ἄμεσο, δίχως τήν παρεμβολή τοῦ νεοημερολογιτισμοῦ, ὅπως ἔγινε λ.χ. μέ τά σλαβικά Πατριαρχεῖα. Ἡ ἐκδήλωση τῆς νόσου τοῦ Οἰκουμενισμοῦ γίνεται φανερή, ἀπὸ τίς συχνές ἀνταλλαγές μηνυμάτων μεταξὺ θρησκευτικῶν ἡγετῶν, τίς κοινές προσευχές, τίς κοινές θρησκευτικές τελετές, τίς κοι-

νές διακηρύξεις και συμφωνίες, τίς κοινές συνάξεις σέ συνέδρια, συμπόσια ακόμη και κρουαζιέρες για συνομιλίες εν πλώ και ό,τι άλλο κοινό μπορεί κανείς να φαντασθή, ούτως ώστε να εξουδετερωθῇ ἡ ὀρθόδοξη συνείδηση τῶν πιστῶν και να θεωρεῖ ὅτι δέν ὑπάρχει καμμία οὐσιαστική διαφορά μεταξύ Ὁρθοδοξίας και αἱρέσεως, Χριστιανισμοῦ και Ἰουδαϊσμοῦ ἢ Μωαμεθανισμοῦ ἢ Βουδδισμού. Ὅμως, ὅπως λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος: «*τίς δέ κοινωνία φωτί πρός σκότος; τίς δέ συμφώνησις Χριστῶ πρός Βελίαλ; ἢ τίς μερίς πιστῶ μετά ἀπίστου;*» (Β' Κορινθ. στ' 14-15). Παραλείπουμε δέ ἐδῶ τήν ἐπιπρόσθετη ἀναφορά τῶν ἱερῶν κανόνων, οἱ ὁποῖοι παραβιάζονται ἀπό αὐτήν τήν συγκρητιστική συμπεριφορά για να μή γίνουμε κουραστικοί. Εἶναι λίγο-πολύ γνωστοί σέ ὅλους ἐμᾶς ἄλλωστε. Εἶναι κοινή διδασκαλία ὅλων τῶν ἁγίων Πατέρων ὅτι ἡ Ὁρθόδοξία εἶναι ἡ μόνη ἀλήθεια, ὡς ἀποκεκαλυμμένη ἄνωθεν και μή ἔχουσα καμμία σχέση μέ τίς ἀνθρώπινες ἐπινοήσεις πού συνιστοῦν τίς αἱρέσεις και τά διάφορα θρησκευματα. Αὐτήν τήν αὐτονόητη μέχρι τώρα ἀλήθεια, ἔρχονται οἱ ὁπαδοί τοῦ οἰκουμενισμοῦ να ἀμφισβητήσουν στίς ἡμέρες μας. Τούς δέ ἱερούς κανόνες, οἱ ὁποῖοι τούς ἐμποδίζουν σ' αὐτό, τούς χαρακτηρίζουν ὡς «*τείχη τοῦ αἵσχους*» και «*ἐντάλματα μίσους*».

Ὅμως αὐτά εἶναι τά τείχη, πού ὀριοθετοῦν και προστατεύουν τήν Ὁρθόδοξία. Διότι ὁ ἴδιος ὁ Κύριος μᾶς λέγει στήν παραβολή τοῦ ἀμπελῶνος, ὅτι ἔβαλε ὅρια στήν Ἐκκλησία Του «*Ἄνθρωπός τις ἐφύτευσεν ἀμπελῶνα και φραγμόν αὐτῷ περιέθηκε*» (Ματθ. ΚΑ' 33). Οἱ νέοι φωστήρες τοῦ οἰκουμενισμοῦ θέλουν τήν Ἐκκλησία «*ξέφραγη*» χάριν δῆθεν τῆς ἀγάπης! Γι' αὐτό κατεδαφίζουν τούς φραγμούς και τά ὅρια. Ὅμως ἀκριβῶς αὐτό συνιστᾶ πράξη μίσους και ὄχι ἀγάπης. Διότι ἂν δέν εἶναι διακριτά τά ὅρια μεταξύ ἀληθείας και πλάνης, πῶς οἱ ἐν πλάνη εὐρισκόμενοι θά ἀναγνωρίσουν τήν ἀλήθεια και θά ἔλθουν ἐνδεχομένως σέ συναίσθηση;

Βεβαίως διακηρύσσουν ἐνίοτε ὅτι οἱ ἐνέργειές τους γίνονται για να προσελκύσουν στήν Ὁρθόδοξία τούς αἱρετικούς. Ποιός ὅμως εἶναι ὁ καρπός τῶν προσπαθειῶν τους ἐπὶ τόσες δεκαετίες; Οἱ διάφοροι αἱρετικοί οὔτε κἄν πλησίασαν τήν Ὁρθόδοξία, μᾶλλον ἀπομακρύνθηκαν περισσότερο ἀπ' αὐτήν και

παρέσυραν και αὐτούς (τούς ἐξ Ὁρθόδοξων Οἰκουμενιστές) μακριά ἀπό τήν ὀρθόδοξία. Γι' αὐτό ὁ Ἀπόστολος Παῦλος συνιστᾶ: «*αἱρετικόν ἄνθρωπον μετά μίαν και δευτέραν νουθεσίαν παραιτοῦ, εἰδῶς ὅτι ἐξέστραπται ὁ τοιοῦτος και ἁμαρτάνει ὥν αὐτοκατάκριτος*» (Τίτ. Γ' 10-11), ὁ δέ εὐαγγελιστής τῆς ἀγάπης Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Θεολόγος για τούς διδασκάλους τῆς πλάνης λέγει: «*εἴ τις ἔρχεται πρός ὑμᾶς και ταύτην τήν διδαχήν οὐ φέρει μή λαμβάνετε αὐτόν εἰς οἰκίαν και χαίρειν αὐτῷ μή λέγετε· ὁ γάρ λέγων αὐτῷ χαίρειν κοινωνεῖ τοῖς ἔργοις αὐτοῦ τοῖς πονηροῖς*» (Β' Ἰωάν. 10-11). Οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, ἔχοντας ὑπ' ὄψιν τά ἀνωτέρω, δέν ἔκαναν ἀτελείωτους διαλόγους μέ τούς αἱρετικούς, ἐν εἴδει διαπραγματεύσεων για τήν ἐπίλυση συνοριακῆς διαφορᾶς μεταξύ κρατῶν. Ἡ ἀλήθεια τῆς πίστεως εἶναι ἀδιαπραγμάτευτη ἀξία. Δέν εἶναι δυνατόν να ἐπέλθῃ συμφωνία Ὁρθοδοξίας και αἱρέσεων μέ ἀμοιβαῖες ὑποχωρήσεις. Ὁ Ἅγιος Μάρκος ὁ Εὐγενικός ἀναφέρει σχετικῶς: «*Διά ταῦτα φευκτέοι οἱ τῆς μεσότητος [=τόν συμβιβασμό] εὐαγγελιζόμενοι, ὡς οὐδέν σταθερόν και ὠρισμένον και βέβαιον διδάσκοντες, ἀλλ' ὡς κόθορνοι πρός ἀμφοτέρας τάς δόξας κατά τό ἐκχωροῦν προσφύόμενοι και ἐπαμφοτερίζοντες*» και σέ ἐπιστολή του πρός τόν Γεώργιον Σχολάριο (μετέπειτα Πατριάρχη Γεννάδιο): «*οὐδέποτε διά μεσότητος τά ἐκκλησιαστικά διωρθώθησαν. Μέσον ἀληθείας και ψεύδους οὐδέν ἐστίν. Ἄλλ' ὥσπερ τόν τοῦ φωτός ἔξω γενόμενον, ἐν τῷ σκότει εἶναι ἀνάγκη· οὕτω τόν τῆς ἀληθείας μικρόν παρεκλίναντα, τῷ ψεύδει ὑποκεῖσθαι φαίωμεν (ἀποδεικνύουμε-φανερώνουμε) ἀληθῶς*». Ἀλλά, νομίζω, δέν χρειάζεται ἄλλη ἐπιχειρηματολογία για κάτι πού εἶναι αὐτονόητο σέ ὅποιον ἔχει κοι-

νή λογική: τά ὅρια μεταξύ ἀληθείας καί ψεύδους εἶναι διακριτά καί ὑπαρκτά!...

«Ναί», θά μᾶς ποῦν κάποιοι συντηρητικοί νεοημερολογίτες, «τόν κίνδυνο τοῦ Οἰκουμενισμοῦ τόν βλέπουμε καί ἐμεῖς. Ἐσεῖς, ὅμως, φύγατε ἀπό τήν Ἐκκλησία καί δέν σταθήκατε νά ἀγωνισθῆτε, ὅπως ἐμεῖς, μέσα ἀπ' αὐτήν. Δέν ἔπρεπε νά ἐγκαταλείψετε τό πλοῖο τῆς Ἐκκλησίας τήν ὥρα τοῦ κινδύνου».

Ὅμως τά πράγματα δέν εἶναι ἔτσι. Δέν ἐγκαταλείψαμε ἐμεῖς τό πλοῖο τῆς Ἐκκλησίας. Αὐτό πού ἔγινε εἶναι, ὅτι κατά τήν διάρκεια τοῦ ταξιδιοῦ, κάποιοι Ἀξιωματικοί τοῦ πληρώματος καί μέρος τῶν ἐπιβατῶν ἔπαθαν ὁμαδική παράκρουση καί ἔρριψαν ἐαυτούς στά ὕδατα τῆς αἰρέσεως τοῦ οἰκουμενισμοῦ. Ἐμεῖς, οἱ ἐναπομείναντες στό σκάφος, προθύμως περισυλλέγουμε ὅποιον ναυαγό συνέλθει καί θελήσει νά ἐπανέλθει στό πλοῖο. Δέν ἔχει σημασία τό ὅτι οἱ ἐγκαταλείψαντες τό πλοῖο εἶναι περισσότεροι ἀπό τούς παραμείναντας. Αὐτό πού ἔχει σημασία εἶναι τό νά παραμείνουμε στό πλοῖο τῆς Ὁρθοδοξίας, σταθεροί στά ὅσα παρελάβαμε. Ἐνῶ οἱ συντηρητικοί νεοημερολογίτες, ἐνῶ λέγουν ὅτι ἀντιλαμβάνονται τήν παραφροσύνη τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ὑπήκουσαν στό παράγγελμα τῶν παραφρόνων ἀξιωματικῶν καί ἐγκατέλειψαν τήν γνησιότητα τῆς πίστεως χάριν τῆς ἐνότητας καί τῆς ὑπακοῆς στούς οἰκουμενιστές ἡγέτες τους.

Ἄλλο παράδειγμα μᾶς φέρνουν οἱ ἴδιοι. Ἦλθαν κλέπτες στόν οἶκο τῆς Ὁρθοδοξίας (οἱ αἰρετικοί) καί ἀντί νά σταθοῦμε νά ἀντιμετωπίσουμε τούς κλέπτες, βγήκαμε ἔξω καί ἀρχίσαμε νά πετροβολοῦμε τά παράθυρα καί καλοῦμε ὅσους συνεχίζουν νά ἀντιστέκονται νά βγοῦν καί αὐτοί ἔξω.

Ὅμως καί πάλι ἀτυχές τό παράδειγμα. Διότι ὄχι μόνο δέν ἐγκαταλείψαμε τό οἶκημα στούς κλέπτες, ἀλλά ἀπό τήν ἀρχή καί μέχρι σήμερα ἀντιμαχόμαστε τούς εἰσβολεῖς. Ὅταν ὅμως εἶδαμε κάποιους ἀπ' τούς συγκατοίκους μας νά ἐνδίδουν στούς κλέπτες καί νά τούς διευκολύνουν στήν κατάληψη τοῦ οἴκου τῆς Ὁρθοδοξίας, τότε ἀπομονώσαμε τά διαμερίσματα αὐτῶν πού ἐνέδοσαν, κτίζοντας ἕναν τοῖχο ὥστε νά προστατευθεῖ τουλάχιστον ὁ δικός μας χῶρος καί νά μπορούμε νά ἀντιστεκόμαστε καλύτερα στούς εἰσβολεῖς.

Ἀλλά εἶναι δυνατόν ἐσεῖς οἱ λίγοι παλαιοημερολογίτες νά ἔχετε τήν ἀλήθεια; Μόνο ἐσεῖς

εἴσθε οἱ πραγματικά Ὁρθόδοξοι καί αὐτοαποκαλεῖσθε μάλιστα Γνήσιοι Ὁρθόδοξοι; Πολύ συχνά ἀκούμε αὐτό τό ἐπιχείρημα. Ἄν ὅμως ἡ ποσότητα εἶναι τό κριτήριο τῆς ἀληθείας, τότε οὔτε καί αὐτοί πού μᾶς ὑποβάλουν τό ἐρώτημα εἶναι στήν ἀλήθεια. Διότι πόσοι εἶναι οἱ νεοημερολογίτες καί γενικῶς οἱ ἐξ Ὁρθοδόξων οἰκουμενιστές σέ σχέση μέ τά 6 δισεκατομμύρια περίπου ἀνθρώπων τῆς Γῆς; Εἶναι 200, ἢ τό πολύ 300 ἑκατομμύρια καί σέ χῶρες μέ ὑπογεννητικότητα. Τά ὑπόλοιπα συνεχῶς ἀυξανόμενα 5,7 δισεκατομμύρια εἶναι Κομφουκιανιστές, Ἰνδουιστές, Βουδδιστές, Μωαμεθανοί, Λατίνοι κ.λπ. Δέν εἶναι τό πλῆθος τό κριτήριο τῆς ἀληθείας. Τήν ἐποχή τοῦ κατακλυσμοῦ μόνο μία οἰκογένεια ἦταν αὐτή ἡ ὁποία πίστεψε στήν ἀλήθεια καί σώθηκε μέσα στήν κιβωτό, ἐνῶ τό πλῆθος τῶν ὑπολοίπων ἀνθρώπων τῆς Γῆς κατεπνίγη στά ὕδατα. Λέγει καί ἡ Ἀγ. Γραφή «κρεῖσσον εἷς δίκαιος ποιῶν τό θέλημα τοῦ Κυρίου ἢ μύριοι παράνομοι» καί τό ἀψευδές στόμα τοῦ Κυρίου: «Μή φοβοῦ τό μικρόν ποῖμνιον· ὅτι εὐδόκησεν ὁ πατήρ ὑμῶν δοῦναι ὑμῖν τήν βασιλείαν» (Λουκ. ΙΒ' 32) «Ὡστε θεωρεῖτε τούς ἐαυτούς σας τούς μόνους Ὁρθοδόξους ἐπὶ τῆς Γῆς;» μᾶς ἐρωτοῦν πάλι οἱ ἐπιμένοντες στήν καινοτομία ἀδελφοί μας. Ἐμεῖς τούς ἀπαντοῦμε, ὅτι θεωροῦμε τήν Ἐκκλησία μας, τήν Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ., ὡς τήν συνέχεια τῆς μίας Ἀγίας Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας στόν Ἑλλαδικό χῶρο. Τί γίνεται στόν ὑπόλοιπο κόσμο δέν μπορούμε μέ ἀπόλυτη βεβαιότητα νά γνωρίζουμε, διότι καί ὁ Ζηλωτής Προφήτης Ἡλίας θεωροῦσε ὅτι εἶχε μείνει μόνος «μή κλίνων τῷ Βάαλ» (Γ' Βασιλειῶν ΙΘ' 10, 18) ὅμως ὁ Θεός τοῦ ἀπεκάλυψε ὅτι ὑπῆρχαν 7.000 ἄνδρες οἱ ὁποῖοι δέν εἶχαν προσκυνήσει τόν Βάαλ.

Ἐνα ἀκόμη ἐπιχείρημα πού ἴσως ἀκούσουμε εἶναι ὅτι «Ἐστω, ἔχετε δίκαιο σέ ὅσα λέγετε γιά τόν οἰκουμενισμό, εἶναι σφάλμα. Ἀλλά καλύτερα νά πλανώμεθα μέσα στήν Ἐκκλησία παρά νά ὀρθοφρονοῦμε ἔξω Αὐτῆς». Ἐπιχείρημα ἀμάρτυρο ἀπό τούς Πατέρες, καί ἐνάντιο σέ κάθε λογική. Διότι ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινή, ὅπως λέγει ἡ σχετική παραβολή. Καί τό κλῆμα δέν καρποφορεῖ ἔξω ἀπό τό ἀμπέλι τῆς Ἐκκλησίας. Δέν μπορεῖ κάποιος νά ὀρθοφρονεῖ ἐκτός Ἐκκλησίας καί νά πλανᾶται ἐντός αὐτῆς. Μπορεῖ κάποιος πού δέν εἶναι ζωντανά μέλη τῆς Ἐκκλησίας νά πλανῶνται, ὄχι ὅμως τά πραγμα-

τικά μέλη Της, πού γνωρίζουν τόν προορισμό τους καί ἀγωνίζονται γιά τήν ἐπίτευξή του μέ τήν βοήθεια τοῦ Χριστοῦ: «Καθώς τό κλῆμα οὐ δύναται καρπὸν φέρειν ἀφ' ἑαυτοῦ, ἐάν μὴ μείνη ἐν τῇ ἀμπέλῳ, οὕτως οὐδέ ὑμεῖς ἐάν μὴ ἐν ἐμοὶ μείνητε. Ἐγὼ εἰμὶ ἄμπελος ὑμεῖς τὰ κλήματα· ὁ μένων ἐν ἐμοί, καγὼ ἐν αὐτῷ οὗτος φέρει καρπὸν πολύν» (Ἰωάνν. ΙΕ' 5). Εἶναι φανερό ὅτι ἐάν κάποιος θεωρεῖ ὅτι πλανᾶται, τότε δέν εἶναι ἐνωμένος μέ τόν Χριστό, ἄρα δέν εἶναι στήν Ἐκκλησία. Ἀλλά καί ἡ μέχρι τώρα πράξη τῆς Ἐκκλησίας μᾶς διδάσκει ὅτι ὅταν οἱ πιστοὶ διεπίστωναν κάποιο πράγματι σφάλμα πίστεως (αἵρεση) κηρυττόμενο δημοσίως ἀπὸ ἐκκλησιαστικό προεστώτα, τότε διέκοπταν κάθε ἐκκλησιαστική κοινωνία μαζί του, ἀκόμη καί πρό συνοδικῆς διαγνώμης. Ὅταν λ.χ. ὁ προκατόχος τοῦ κ. Βαρθολομαίου Πατριάρχης Κων/λεως Νεστόριος διεκήρυξε τήν αἵρεσή του εὐθύς οἱ εὐσεβεῖς κληρικοί καί λαϊκοὶ τῆς Κων/λεως διέκοψαν τήν ἐκκλησιαστική κοινωνία μαζί του. Δέν περιμένασαν πρῶτα τήν καταδίκη του· οὔτε εἶπαν καλύτερα ἐνωμένοι στήν Ἐκκλησία τῆς Κων/λεως καί σφάλλοντες, παρά ἔξω ἀπ' αὐτήν καί ὀρθοφρονούντες! Ἡ διακοπή τοῦ μνημοσύνου τοῦ αἱρετίζοντος ἦταν καθῆκον γιά τόν κάθε ὀρθόδοξο κληρικό. Καί τό καθῆκον αὐτό, στηρίζεται στὸν 31ο Ἀποστολικὸ Κανόνα, καί διευκρινίζεται πλήρως στὸν γνωστὸ 15ο τῆς ΑΒ' Συνόδου: ὅτι δέν πρέπει κανεὶς νά διακόπτει ἐκκλησιαστική κοινωνία μέ τήν προΐσταμένη του ἐκκλησιαστική ἀρχή ἐπικαλούμενος προσωπικά σφάλματα τοῦ προεστώτος του, πρέπει ὅμως νά τό πράττει, ἂν ὁ προεστώς του (ιερέας ἢ ἐπίσκοπος) σφάλλει ἀποδεδειγμένα ὡς πρὸς τήν πίστη. Ὅταν, δηλαδή, κηρύττει δημοσίως αἵρεση κατεγνωσμένη. Σέ κάθε ἄλλη περίπτωση εἶναι ἐπιβεβλημένη ἡ ὑπακοή. Ἀκόμα καί ἂν ἡ προΐσταμένη μας ἐκκλησιαστική ἀρχή μᾶς ἀδικήσει τιμωρώντας μας ἀδίκως. Ἀκόμη καί τότε πρέπει νά ὑπομείνουμε καί νά μὴ διακόπτουμε τήν ἐκκλησιαστική κοινωνία. Διότι, ὅταν δέν κινδυνεύει ἡ πίστις πρέπει νά ἔχουμε ὑπ' ὄψιν τό ρητό «ἐν ἄλλοις πταίομεν καὶ ἐν ἄλλοις κολαζόμεθα» καί νά ἐναποθέτουμε τήν δικαίωσή μας στὸν Θεό. Τό νά ἀναγνωρίζουμε ὅμως, ὅτι ὁ ποιμένας κηρύττει αἵρεση καί νά τόν μνημονεύουμε ὡς ὀρθόδοξο εἶναι ἐμπαιγμός καί ὑποκρισία. Διότι ὁ ἀντι-οἰκουμενιστὴς νεοημερολόγιτης κληρικός, ὅταν εἶναι στραμμένος πρὸς τόν λαὸ τήν ὥρα τοῦ κηρύγματος μπορεῖ νά

στηλιτεύει τήν αἵρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, μόλις ὅμως κάνει μεταβολή καί στραφεῖ πρὸς τόν Θεό δεόμενος, μνημονεύει τόν κηρύττοντα τήν αἵρεση αὐτή ὡς ὀρθοτομοῦντα τόν λόγον τῆς ἀληθείας. Γεννᾶται τό ἐρώτημα, ποιὸν ἐμπαίζει, τόν λαὸ ἢ τόν Θεό;

Ἀλλά, μπορεῖ νά μᾶς πεῖ κάποιος, ἐσεῖς ὅταν διεκόψατε κοινωνία μέ τήν κρατοῦσα Ἐκκλησία ἦταν μόνο τό θέμα τοῦ ἡμερολογίου. Δέν ἦταν αὐτό θέμα πίστεως. Ὁ Οἰκουμενισμός προέκυψε ἐκ τῶν ὑστέρων.

Ἡ ἀπάντηση εἶναι, ὅτι ὁ νεοημερολογιτισμός ἦταν ἐντεγμένος στό σχέδιο τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Τό πρῶτο βῆμα πρὸς τήν κατεύθυνση αὐτή. Αὐτό ἔγινε εὐθύς ἀντιληπτὸ ἀπὸ τοὺς εὐσεβεῖς Χριστιανούς, οἱ ὅποιοι μόλις ἐπεβλήθη ἡ ἡμερολογιακὴ καινοτομία ἀνεφώνησαν «μᾶς φραγκέψανε» καί ξεκίνησε ὁ ἀγώνας γιά τήν ἀποτροπὴ τῆς ἐκφραγεύσεως τῆς Ὁρθοδοξίας. Καί ὁ ἀγώνας αὐτός ἐπευλογήθηκε ἀπὸ τόν Θεὸ μέ τήν Γ' ἐμφάνιση τοῦ Τ. Σταυροῦ στὸν Ὑμηττὸ τό 1925 καί μέ μία παρόμοια ἐμφάνιση στό ὄρος τοῦ Κόφινα στήν Κρήτη. Γι' αὐτούς ὅμως πού, ὅπως οἱ Ἰουδαῖοι «σημεῖον αἰτοῦσι» γιά τό θέμα τοῦ ἡμερολογίου, ἔχουμε τό ἐπαναλαμβανόμενο κατ' ἔτος θαῦμα τῆς ροῆς τοῦ αἵματος στό Ἱερό προσκύνημα τοῦ Ἀγ. Νικολάου ἐν Βουνένοις.

Τό πάτριον ἑορτολόγιο εἶναι παράδοση τῆς Ἐκκλησίας καί γιά τόν λόγο αὐτό τό τηροῦμε δίχως νά μᾶς ἐνδιαφέρει ἡ ἀστρονομικὴ του ἀκρίβεια, ὅπως ἐσφαλμένα μᾶς κατηγοροῦν. Μόλις χθές σέ ἄρθρο κάποιου ἔγκριτου Ἐπιστήμονα σχετικὰ μέ τό ἡμερολόγιο, ἀνεγνώσαμε μία παραπομπή τοῦ ἀρθρογράφου στήν γνωστὴ διατριβή τοῦ κ. Χριστοδούλου Παρασκευαΐδη, ἡ ὁποία περιέχει μία κραυγαλέα ἀνακρίβεια, ἡ ὁποία ὀδηγεῖ τόν συγγραφέα στό ἐσφαλμένο συμπέρασμα, ὅτι ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία παραβιάζει τὸν ὄρο τῆς Α' Οἰκουμ. Συνόδου γιά τόν ὑπολογισμό τῆς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα, διότι δέν βασίζεται στήν ἀστρονομικῶς **πραγματικὴ** ἐαρινὴ ἰσημερία, τοῦ Νέου Ἡμερολογίου, ἀλλὰ στήν **ἐσφαλμένη** τοῦ Παλαιοῦ. Ὁ κ. Χριστόδουλος ἀναφέρει: «ἀξιοσημεῖωτον τυγχάνει τό γεγονός ὅτι ἡ Α' Οἰκουμ. Σύνοδος, θελήσασα νά ὀρίσῃ τήν ἡμέρα ἑορτασμοῦ τοῦ Πάσχα, δέν ὥρισε μήνας καί ἡμέρας τοῦ Ἰουλιανοῦ Ἡμερολογίου, ἀλλ' ἔθετο ὡς σταθεράν βάσιν τοῦ ὑπολογισμοῦ τήν ἐαρινὴν ἰσημερίαν, δηλαδή ὥρισε τὰ κατὰ τὸν ἑορτασμόν οὐχί ἡμερομηνιακῶς, ἀλλ' ἀστρονομικῶς

καί τοῦτο διότι τό κανονικῶς ἐνδιαφέρον δέν εἶναι ἡ ἡμερομηνία, ἀλλ' ἡ ἰσημερία». **Λάθος κ. Χριστόδουλε:** Τό «κανονικῶς ἐνδιαφέρον» τῆς Α' Οἰκουμ. Συνόδου, δέν ἦταν οὔτε ἡ ἡμερομηνία, οὔτε ἡ ἰσημερία, ἀλλά τό «μὴ συνεορτάζειν τό Πάσχα μετὰ τῶν Ἰουδαίων» γιά λόγους κυρίως ποιμαντικούς. Ἡ Α' Οἰκουμ. Σύνοδος θεώρησε ἐπιβλαβὴ τόν συνεορτασμό τοῦ Πάσχα τῶν Χριστιανῶν μέ αὐτό τῶν Ἰουδαίων, ὅπως ρητῶς ἀναφέρουν οἱ σχετικοί κανόνες. Εἶναι εὐνόητο ὅτι ἂν συνεορτάζαμε τό Πάσχα μέ τούς Ἰουδαίους, θά ἔμοιαζε ἡ Χριστιανική Ἐκκλησία σάν μία Ἰουδαϊκή αἵρεση. Ἴσως κάποιοι Χριστιανοί νά υἱοθετοῦσαν καί ἄλλα στοιχεῖα τῆς Ἰουδαϊκῆς λατρείας καί ἀκόμη, ἴσως κάποιοι ἀπλοϊκοί πιστοί νά πῆγαιναν καί στίς συναγωγές νά ἐορτάσουν τό Πάσχα. Ἡ Ἁγία Σύνοδος ὅμως **ἔθεσε φραγμό** διαφοροποιήσεως. Ἡ ἀναφορά στήν ἰσημερία γίνεται, διότι τό Πάσχα τῶν Ἰουδαίων εἶναι τήν 14ῃ ἡμέρα τοῦ μήνα Νισάν πού εἶναι σεληνιακός. Ἀρχίζει μέ τήν νέα σελήνη καί σέ 14 ἡμέρες ἔχουμε Πανσέληνο. Ὁ Νισάν εἶναι ὁ πρῶτος ἀνοιξιάτικος μήνας, καί ἡ ἀνοιξη ἀρχίζει τήν ἐαρινή ἰσημερία. Ἄρα 14 τοῦ μήνα Νισάν εἶναι ἡ Πρώτη Πανσέληνος μετὰ τήν ἰσημερία. Τήν ἰσημερία ὅμως οἱ Ἰουδαῖοι τήν εἶχαν καθορίσει σύμφωνα μέ τό Ἰουλιανό ἡμερολόγιο 21 Μαρτίου. Οἱ Ἁγιοι Πατέρες γνώριζαν ὅτι τό Ἰουλιανό ἡμερολόγιο εἶχε κάποιο σφάλμα ὡς πρός τήν μέτρηση τοῦ χρόνου, διότι ἤδη ἀπό τήν ἐποχή τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος ἡ ἰσημερία εἶχε κατεβεῖ ἀπό τίς 23 Μαρτίου στίς 21. Παρ' ὅλα αὐτά οἱ Ἁγ. Πατέρες δέν ὥρισαν νά παρατηροῦμε ἀστρονομικῶς πότε εἶναι ἀκριβῶς ἡ ἰσημερία καί βάσει αὐτῆς νά ἐορτάζουμε τό Πάσχα, ἀλλά πότε οἱ Ἰουδαῖοι τό ἐορτάζουν, ὥστε ἐμεῖς πάντοτε τήν ἐπομένη Κυριακή νά ἐπιτελοῦμε τό Πάσχα.

Ἀποδεικνύεται λοιπόν, ὅτι οἱ Ἁγιοι Πατέρες τῆς Α' Οἰκουμ. Συνόδου κινήθηκαν ἀκριβῶς στήν ἀντίθετη κατεύθυνση ἀπό τούς σημερινούς Οἰκουμενιστές οἱ ὁποῖοι ἐπέ-

βαλαν τό ν. ἡμερολόγιο γιά νά συνεορτάζουμε μέ ὅλους τούς αἰρετικούς. Ἐμεῖς ὅμως ἄς εἴμαστε ταπεινοί ἀκόλουθοι τῆς ἀγιοπατερικῆς πορείας ἀνά τούς αἰῶνας, γιά τήν διαφύλαξη τῆς ἱερᾶς παρακαταθήκης. Νά μιμούμαστε τήν στάση τους, ὅταν χρειάζεται νά ἀντιμετωπίσουμε στίς ἡμέρες μας παρόμοιες καταστάσεις μέ αὐτές πού ἐκεῖνοι συνήντησαν. Νά ἔχουμε πάντοτε σάν πύξιν τήν ἐπίγνωση τοῦ προορισμοῦ μας καί νά προσπαθοῦμε ὅλα μας τά ἔργα νά συντείνουν στήν ἐπίτευξη του. Νά γνωρίζουμε ὅτι ὁ μεγαλύτερος ἀγώνας πού ἔχουμε εἶναι ἐντός ἡμῶν, κατὰ τῶν παθῶν μας, ὥστε κεκαθαρμένοι νά τύχουμε τοῦ θείου φωτισμοῦ καί τῆς δόξης τοῦ Κυρίου, ὅπως διδάσκει ἡ ἀποκεκαλυμμένη ἀπό τόν Τριαδικό Θεό ἀλήθεια: ἡ Ὁρθοδοξία.

Ἀμήν Γένοιτο.

Τήν ἐκδήλωσιν ἔκλεισεν ὁ Μακαριώτατος Ἀρχ/πος κ. Χρυσόστομος διά τῶν ἐξῆς λόγων:

Σεπτὴ χορεία τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς ὀρθοτομούσης τόν λόγον τῆς ἀληθείας.

Θεοφιλές πρεσβυτέριον τῆς ἐν Χριστῷ διακονίας, ἀδελφοί καί συλλειτουργοί τίμιοι.

Λαέ τοῦ Κυρίου ἡγαπημένε καί ἐκλεκτέ, ὁ συγκακοπαθῶν μεθ' ἡμῶν καί συναγωνιζόμενος εἰς τόν στίβον τοῦ δικαίου καί ἀληθοῦς ἀγῶνος τῆς εὐσεβοῦς ἡμῶν πίστεως.

Χαίρετε καί ἀγαλλιᾶσθε καί εὐφραίνεσθε κατὰ τήν εὐσημον καί μεγαλειώδη ταύτην ἐορτήν, καθ' ἣν διέλαμψεν ἡ ἀλήθεια τῆς ὀρθοδοξίας, ἐφωτίσθη ἡ οἰκουμένη διά τοῦ φωτός τῆς Θεογνωσίας καί ἐβραβεύθησαν οἱ κόποι καί μόχθοι καί τά παλαισματα, αἱ θυσίαι καί τά μαρτύρια τῶν ἀγωνιστῶν Πατέρων καί διδασκάλων τῆς Ἐκκλησίας.

Εἶναι μεγάλη καί τρανὴ ἡ μαρτυρία τῆς ἀγίας ταύτης ἡμέρας, τῆς Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς τὰς ἡμέρας μας διά τό δίκαιον καί ὑψηλόν τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος.

Μαρτυρεῖ, ὅτι δέν εἴμεθα οἱ ἀσήμαντοι καί κατ' ὀλίγον παλαισημερολογίται, ἀλλ' ἡ συ-

νέχεια τῶν ἀπ' ἀρχῆς ἐγκαθιδρύσεως τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ καί μέχρι σήμερον ἀγώνων, κατὰ τῆς ἐπιβουλῆς παραχαράξεως τῆς ἀληθοῦς πίστεως καί εὐσεβείας ἐν Χριστῷ.

Εἴμεθα οἱ θεματοφύλακες τῶν ἱερῶν παραδόσεων οἱ φρουροί τοῦ τιμαλφοῦς ὀρθοδόξου θησαυροῦ εἰς τὰς χαλεπὰς καί ἀθλίαις ταύτας ἡμέρας τῆς ἐκφασίσεως καί ἀπεμπολήσεως ὅλων τῶν πολυτίμων ἀξιῶν, πίστεως, πατρίδος καί οἰκογενείας.

Ναί! Εἰς τὰς δυστυχεῖς ταύτας ἡμέρας εἰς τὰς ὁποίας προβάλλεται ἡ διαφθορά, ἡ ἐξαχρείωσις καί ἡ ἰσοπέδωσις τῶν πάντων.

Ἡ βέβηλος χεὶρ εἰς τὰ ἱερά καί ὅσια τῆς φυλῆς μας ἀπέβαλε κάθε Ἱεράν καί Ἐθνικήν ἰδεολογίαν καί τείνει προσέτι νά ἐπιβάλλῃ πανθηρησκεῖαν καί παγκοσμιοποίησιν· καί ταῦτα, μέ προπομπόν τήν λεγομένην «Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν» μέ τὰ συμπόσια καί διαθηρησκειακάς συμπροσευχάς καί κυρίως μέ τήν τεκταινομένην ἀναφανδόν προδοσίαν τῆς μετὰ τοῦ ἀντιχρίστου πάπα ἐνώσεως.

Τόσον συμπαθῆς τοὺς ἐγένετο ὁ σφαγεύς τῆς φυλῆς μας καί τῆς ὀρθοδοξίας πάπας μέ τὰς σταυροφορίας καί τὰς ἐν συνεχείᾳ ἐκδηλώσεις του.

Διὰ νά γνωρίσουν οἱ πρωτεργαῖοι τοῦ τεκτενομένου ἀπαισίου ἐγκλήματος ρασοφόροι τὰς διαθέσεις τοῦ ἀγαπητοῦ των πάπα, δέν ἔχουν εἰμὴ νά ἀνατρέξουν ὀλίγον εἰς τήν ἱστορίαν.

Ἰδοὺ τί ἔχει διασωθεῖ μεταξύ ἄλλων ὡς μαρτυρία τῆς χριστιανωσύνης του! Μετά τήν πτώσιν τοῦ Βυζαντίου, πάπας Εὐγένιος ὁ Ε' εἶπε χαριέντως: «Δέν θά χαίρομαι τόσον ἄν εἴχαμε δέκα νίκες κατὰ τῶν Τούρκων, ὅσον χαίρομαι τώρα μέ τήν ὑποδούλωσιν τῶν σχισματικῶν»!!!

Ὁ αἰρεσιάρχης ἀποκαλεῖ τοὺς ὀρθοδόξους σχισματικούς!

Μετά τοῦ τοιοῦτου ἐναγκαλιζόμενοι συμπροσεύχονται οἱ ἡγέται Φαναρίου καί Ἐκκλησίας Ἑλλάδος, θυσιάζοντες τόν πολύτιμον θησαυρόν τῆς ὀρθοδοξίας καί συλλήβδην τὰ ἱερά καί ὅσια τῆς φυλῆς μας.

Καί ὅμως ἐορτάζουν καί αὐτοί σήμερον χλευαστικῶς νικητήρια τῆς ὀρθοδοξίας καί τιμοῦν τάχα ἰδιαίτερος τόν Μέγαν Φῶτιον! Τί νά εἴπωμεν; ἐμπαικτικῶς ἢ προπαγανδιστικῶς;

Ὅχι κύριοι: Ἡ ἐορτὴ ἀνήκει εἰς ἡμᾶς τοὺς τιμώντας εὐσεβῶς ἐντολάς καί παραδόσεις τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας. Ναί! Ἰδική μας εἶναι ἡ ἐορτὴ καί σεμνυνόμεθα πρὸς τοῦτο, ὡς γνήσια τέκνα των ὁμολογοῦντες πίστιν ἀληθῆ καί ἀκαινοτόμητον.

Ἐάν δέ ἐξ ἡμῶν ἀποστάτησαν ἀθεόφοβοι τινές σχισματικοί, πῆξαντες γελοιωδῶς Ἐκκλησίαν τῶν πονηρευομένων κατὰ τό λόγιον τοῦ Δαβίδ, πρὸς διασυρμόν καί χλεύην τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος, σημείον καί τοῦτο τῶν πονηρῶν ἡμερῶν μας. Εἶναι οἱ σύγχρονοι προδόται Ἰούδαι, τοὺς ὁποίους παραπέμπομεν εἰς τήν κρίσιν τοῦ Θεοῦ.

Ἡμεῖς, εὐχαριστοῦμεν τήν ἀγαθότητα τοῦ Κυρίου, ὅστις μᾶς ἤξιωσε καί κατὰ τό παρόν ἔτος νά ἀπολαύσωμεν τήν λαμπράν ταύτην ἡμέραν τῆς ὀρθοδοξίας καί ὡς ἐπίλογον τοῦ ἐορτασμοῦ ἀναφωνοῦμεν: «Μέγας εἶ Κύριε καί θαυμαστά τὰ ἔργα Σου». «Ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα Σου Κύριε, πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησας». Στερέωσον τήν ἀγίαν Σου Ἐκκλησίαν, ἣν ἐκτήσω τῷ τιμίῳ Σου αἵματι, ἡμᾶς δέ ἐνίσχυσον εἰς τόν τίμιον ἀγῶνα διασώσεως τῆς ὑψηλῆς παρακαταθήκης ἣν ἐλάβομεν παρὰ τῶν Πατέρων ἡμῶν ὡς θησαυροῦ οὐρανοῦ, ὅπως δοξάζεται καί μεγαλύνηται ὀρθοδόξως τό πάντιμον καί μεγαλοπρεπές Ὄνομά Σου δι' ἡμῶν τῶν ταπεινῶν εἰς τὰς ἐσχάτας γενεάς.

Ἀμήν.

Ἡ εὐχάριστος ἐκπληξίς τῆς ἡμέρας ἦτο ἡ παρουσία τοῦ γνωστοῦ θεολόγου κ. Γεωργίου Μουστάκη, ὁ ὁποῖος ἀνεκοίνωσε τήν ἔκδοσιν τοῦ βιβλίου του: «Τό Ὁγδοντάχρονο Μαρτυρικό Συναξάριο παλαιοημερολογιτῶν 1924-2004» (διατίθεται ἀπό τὰ γραφεῖα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου).

✠ Ἡ ἀντιμετώπισι ἐνός σχίσματος ✠

Τοῦ συνεργάτου μας κ. Ζήση Τσιότρα

Τό νά ἀναμένει κανεῖς νά βρεῖ εἰρήνη καί ἀταραξία στήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ εἶναι μιά ἀπάτη. Ἀπ' τίς ἀρχές τῆς ἰδρύσεώς Της βρίσκεται ἀενάως μαχομένη. Μάχεται μέ τίς δυνάμεις καί ἐξουσίες τοῦ σκότους, γιά νά ἐγκαθιδρύσει τή Βασιλεία τοῦ Χριστοῦ στή Γῆ. Ὁλόκληρη ἡ πολυτάραχη ἱστορία τῆς βεβαιώνει τούς ἀνωτέρω ἰσχυρισμούς. Ὁ ἴδιος ὁ Κύριος μᾶς εἶπε. «Ἀνάγκη ἐλθεῖν τά σκάνδαλα εἶναι οἱ δόκιμοι φανεροί γέγονται».

Ἐνα σκάνδαλο μεγάλο, πού ἀντιπολεμᾷ τήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ σ' αὐτά τά ἔσχατα καί πονηρά χρόνια πού ζοῦμε, εἶναι τά σχίσματα καί οἱ διαιρέσεις πού λυμαίνονται τήν Ἐκκλησία, πού μέ κάθε ἀκεραιότητα ἀγωνίζεται ἐναντίων τῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Σ' αὐτό τό μέγα πρόβλημα καλοῦνται οἱ πιστοί Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί, τά μέλη τῆς Γνησίου Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας νά λάβουν θέση καί στάση ζωῆς.

Γιά ἄρκετους Χριστιανούς εἶναι ἐντελῶς ἀδιάφορο σέ ποιά Ἐκκλησία θά λειτουργηθοῦν. Γι' αὐτό καί συχνά ἀκούμε τή φράση: «Σ' ὅποια ἐκκλησία καί νά βρεθεῖς, νά πᾶς νά ἐκκλησιαστῇς, ἀρκεῖ νά εἶναι μέ τό Παλαιό». Ἄλλοι πάλι προχωροῦν καί σέ θεολογική θεμελίωση καί λένε: «Μά ἔχουμε τήν ἴδια πίστη, τά ἴδια μυστήρια!». Συχνά ἀκούγεται ἐπίσης καί ἡ φράση: «Ἐμεῖς (ἐννοεῖ οἱ λαϊκοί) εἴμαστε ἐνωμένοι. Ἐσεῖς οἱ ἐπίσκοποι εἴστε διηρημένοι». Πόσο ὅμως αὐτές οἱ ἀπόψεις εἶναι ὀρθές; Πόσο συμβαδίζουν καί συμφωνοῦν μέ τή διδασκαλία τῶν ἁγίων Πατέρων καί τῶν ἀποστόλων; Ὁφελεῖ ἄραγε μιά τέτοια στάση τήν Ἐκκλησία ἢ τήν ζημιώνει; Σ' αὐτά τά ἐρωτήματα ἔρχεται νά ἀπαντήσῃ ἕνας λόγος τοῦ Χρυσορρήμονος Ἰωάννου. Σ' αὐτόν τόν λόγο, ὅπως θά δοῦμε παρακάτω ὁ ἱερός Χρυσόστομος δίνει θαυμαστές κατευθύνσεις καί συμβουλές γιά νά γίνουμε ἐν τέλει ὄχι μόνον χρήσιμοι στήν Ἐκκλησία, ἀλλά καί γενναῖοι ὑπερασπιστές τῆς. Ποιός ἄλλος θά τῆς δώσει χεῖρα βοηθείας γιά νά νικήσῃ καί νά λαμπρυνθεῖ ἄν ὄχι τά γνήσια τέκνα τῆς πού ποτίζονται καί τρέφονται ἀπ' τό ἄδοιο γάλα τῆς; Ἄς τόν παρακολουθήσουμε.

Κατά σχισματικῶν ἀποσχιζόντων ἑαυτούς τῆς Ἐκκλησίας παρόλο πού ἔχουμε τήν ἴδια πίστη, πράττοντας ἄνομα καί ἀκανόνιστα (Λόγος ΙΑ'. Ρ.Γ. Τόμος 62 σελίδα 79)

Ἐν σῶμα καί ἐν Πνεῦμα, καθὼς καί ἐκλήθητε ἐν μιᾷ ἐλπίδι τῆς κλήσεως ὑμῶν· εἰς Κύριος, μιά πίστις ἐν βάπτισμα· εἰς Θεός Πατήρ πάντων, ὁ ἐπὶ πάντων, καί διὰ πάντων, καί ἐν πᾶσι. Ἐνὶ δὲ ἐκάστῳ ἡμῶν ἐδόθη ἡ χάρις κατὰ τό μέτρο τῆς δωρεᾶς τοῦ Χριστοῦ.

Ἀγάπη ζητᾷ ἀπὸ μᾶς ὁ Ἀπόστολος Παῦλος. Ἀγάπη ὄχι τήν ὁποιαδήποτε, ἀλλά αὐτήν ἡ ὁποία μᾶς συνενώνει μεταξύ μας ἀδιάσπαστα, πού μᾶς συνενώνει μέ ἀκρίβεια σάν μέλος πρὸς μέλος. Ἡ ἀγάπη εἶναι αὐτή πού κατορθώνει τά μεγάλα καλὰ. Εἴμαστε ἕνα σῶμα ὅταν συμπαθοῦμε ὁ ἕνας τόν ἄλλο. Ὅταν δέν φθονοῦμε τά ἀγαθὰ τοῦ ἀδελφοῦ μας, ἀλλά χαίρομαστε γι' αὐτά. Ὅταν ὅμως εἴμαστε ἕνα σῶμα θά εἴμαστε κι ἕνα πνεῦμα, ἐκτός ἂν εἶναι κάποιος φίλος καί αἰρετικῶν. Ὅσοι λάβαμε ἕνα πνεῦμα καί ποτισθήκαμε ἀπὸ μία πηγὴ δέν πρέπει νά διχογνωμοῦμε.

«Καθὼς ἐκλήθητε ἐν μιᾷ ἐλπίδι τῆς κλήσεως ὑμῶν»

Ὁ Θεός μᾶς κάλεσε ὅλους γιά τά ἴδια. Δέν ἔδωσε σέ ἄλλον λιγότερα καί σέ ἄλλον περισσότερα. Σέ ὅλους χάρισε ἀθανασία, σ' ὅλους ζωὴ αἰώνια, σ' ὅλους δόξα ἀθάνατη, σ' ὅλους ἀδελφότητα, σ' ὅλους κληρονομία· κοινὴ κεφαλὴ ἔγινε σέ ὅλους.

«Εἰς Κύριος, μιά πίστις, ἐν βάπτισμα»

Εἰς Θεός καί Πατὴρ πάντων, ὁ ἐπὶ πάντων καί διὰ πάντων, καί ἐν πᾶσιν αὐτός. Νά ἡ ἐλπίδα τῆς κλήσεώς μας. «Ὁ ἐπὶ πάντων», δηλαδή ὁ ὑπεράνω ὅλων· «καί διὰ πάντων» δηλαδή ἐκεῖνος πού προνοεῖ καί διοικεῖ. «Καί ἐν πᾶσιν ὑμῖν», δηλαδή αὐτός πού κατοικεῖ σέ ὅλους μας. Ἄν καί αὐτό εἶναι γνώρισμα κυρίως τοῦ Υἱοῦ. Ἄν, λοιπόν, ἡ κατοίκηση τοῦ Υἱοῦ στίς καρδιές

τῶν ἀνθρώπων εἶναι ἔνδειξη ὅτι ὁ υἱὸς εἶναι κατώτερος τοῦ πατρὸς (ὅπως ἰσχυρίζονται κάποιοι αἰρετικοί), τότε δὲν θά ἔλεγε τό ἴδιο καί γιά τόν Πατέρα ἐδῶ.

**«Ἐνὶ δὲ ἐκάστῳ ἡμῶν ἐδόθη ἡ Χάρις
κατὰ τό μέτρον τῆς δωρεᾶς τοῦ Χριστοῦ»**

Τά σπουδαιότερα καί τά πιό κεφαλαιώδη εἶναι ἴσα καί κοινά σέ ὅλους τούς πιστούς. Δηλαδή τό βάπτισμα, ἡ σωτηρία διά τῆς πίστεως, τό ὅτι ἔχουμε τόν Θεό Πατέρα, τό ὅτι μετέχουμε ὅλοι τοῦ αὐτοῦ Πνεύματος. Βέβαια ἄλλος ἔλαβε πέντε τάλαντα, ἄλλος δύο. Πάντως καί ἡ εὐθύνη εἶναι ἀνάλογη. Ὅποιος ἔλαβε τά πέντε τάλαντα, πέντε θά τοῦ ζητηθοῦν κι ὅποιος ἔλαβε δύο, δύο. Ὅλα ὅμως δόθηκαν «πρός καταρτισμό τῶν ἁγίων, εἰς ἔργο διακονίας, εἰς οἰκοδομήν τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ».

**«Ἐν ᾧ ἔθετο ὑμᾶς τό πνεῦμα τό ἅγιον
ἐπισκόπους ποιμαίνειν τήν Ἐκκλησίαν
τοῦ Κυρίου. Αὐτός ἔδωκε τῇ Ἐκκλησίᾳ
τούς μέν ἀποστόλους, τούς δέ προφήτας»**

Πρῶτον ἀποστόλους διότι αὐτοί τά εἶχαν ὅλα. Δεύτερον προφῆτες· διότι ὑπῆρχαν μερικοί οἱ ὁποῖοι δὲν ἦταν ἀπόστολοι, ἦταν ὅμως προφῆτες, ὅπως ὁ Ἄγαθος. Τρίτον εὐαγγελιστάς. Αὐτοί οἱ ὁποῖοι δὲν περιόδευαν σέ διάφορα μέρη, ἀλλά ἐκήρυτταν τό εὐαγγέλιο, ὅπως ἡ Πρίσκιλλα καί ὁ Ἀκύλας. Ποιμένες καί διδασκάλους. Ἐκείνους πού εἶχαν στήν εὐθύνη τους ὁλόκληρο ἔθνος.

**«Πρός καταρτισμόν τῶν ἁγίων,
εἰς ἔργον διακονίας, εἰς οἰκοδομήν
τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ»**

Βλέπεις τό ἀξίωμα; Ὁ καθένας οἰκοδομεῖ, ὁ καθένας καταρτίζει, ὁ καθένας διακονεῖ. «Μέχρις οὗ καταστήσομεν, οἱ πάντες εἰς τήν ἐνότητα τῆς πίστεως, καί τῆς ἐπιγνώσεως τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, εἰς ἄνδρα τέλειον, εἰς μέτρον ἡλικίας τοῦ πληρώματος τοῦ Χριστοῦ». Μέχρις ὅτου φθάσωμε ὅλοι στήν ἐνότητα τῆς πίστεως καί τῆς πλήρους γνώσεως τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, εἰς ἄνδρα τέλειον, στό μέτρο τοῦ τελείου ἀναστήματος τοῦ Χριστοῦ. Μέτρον ἡλικίας ἐδῶ ἐννοεῖ τήν τελεία ἐπίγνωση. Ὅπως ἀκριβῶς ὁ ἄνδρας ἔχει στέρεο νοῦ, ἐνῶ οἱ νεαροί περιφέρονται μέ

τό νοῦ μιά ἐδῶ καί μιά ἐκεῖ ἔτσι συμβαίνει καί μέ τούς πιστούς «Εἰς τήν ἐνότητα τῆς πίστεως». Δηλαδή ἕως ὅτου φθάσουμε νά ἔχουμε ὅλοι μιά πίστη. Τοῦτο εἶναι ἐνότητα πίστεως, ὅταν ὅλοι εἴμαστε ἕνα, ὅταν ὅλοι γνωρίζουμε ὅμοια καλά τί μᾶς συνδέει. Μέχρι τότε εἶναι ἀνάγκη νά ἐργαζόμεθα.

Ἐάν ἔλαβες χάρισμα νά οἰκοδομεῖς τούς ἄλλους, πρόσεχε μήν καταστρέφεις τόν ἑαυτόν σου, φθονώντας τόν ἀδελφόν σου. Σέ ἐτίμησε ὁ Θεός καί σέ ἔταξε νά καταρτίζεις καί νά οἰκοδομεῖς τόν ἄλλον. Καί ὁ ἀπόστολος βεβαίως γι' αὐτό τό σκοπὸ εἶναι ἀπόστολος, καί ὁ προφήτης γιά τόν ἴδιο σκοπὸ προφητεύει καί πείθει, καί ὁ εὐαγγελιστής εὐαγγελίζονταν καί ὁ ποιμένας καί ὁ διδάσκαλος. Ὅλοι ἕνα ἔργο εἶχαν ἀναλάβει. Ὅταν ὅλοι ὅμοια πιστεύουμε, τότε ὑπάρχει ἐνότης. Διότι, ὅταν λέγει «ἄνδρα τέλειον», αὐτό ἐννοεῖ νά πιστεύουμε ὅλοι ὅμοια.

«Ἵνα μηκέτι ὦμεν νήπιοι»

Γιά νά μήν εἴμαστε ποτέ πιά νήπιοι. Αὐτό τό λίγο πού λάβαμε, νά τό κατέχουμε μετά πάσης φροντίδος. Μέ σταθερότητα καί βεβαιότητα. «Ἵνα μηκέτι». Τό «Μηκέτι» φανερώνει, ὅτι παλαιότερα ἔπαθαν τά ἴδια καί συμπεριλαμβάνει ὁ μακάριος Παῦλος καί τόν ἑαυτό του καί στήν συνέχεια τῆς διηγήσεως τό διορθώνει. Διά τοῦτο τόσοι πολλοί οἰκοδόμοι συνέβησαν γιά νά μήν ταλαντεύεται ἡ οἰκοδομή. Νά μήν περιφέρεται. Νά εἶναι στερεωμένοι οἱ λίθοι. Τῶν νηπίων εἶναι γνῶρισμα τό νά κλυδωνίζονται, νά περιφέρονται καί νά ἀμφιταλαντεύονται.

**«Ἵνα μηκέτι ὦμεν νήπιοι, κλυδωνιζόμενοι,
καί περιφερόμενοι παντὶ ἀνέμῳ
τῆς διδασκαλίας, ἐν τῇ Κυβείᾳ
τῶν ἀνθρώπων, ἐν πανουργίᾳ πρὸς
τήν μεθοδεῖαν τῆς πλάνης»**

Λέγοντας «καί περιφερόμενοι παντὶ ἀνέμῳ» φανέρωσε τόν κλονισμό, τήν τροπή. Ἔδειξε σέ ποιὸ κίνδυνο βρίσκονται οἱ ψυχές πού διστάζουν.

**«Παντὶ ἀνέμῳ ἐν τῇ Κυβείᾳ τῶν ἀνθρώπων, ἐν
πανουργίᾳ πρὸς τήν μεθοδεῖαν τῆς πλάνης»**

Κυβευταί εἶναι αὐτοί πού παίζουν τούς πεσσοῦς, τά ζάρια. Αὐτοί εἶναι οἱ πανοῦργοι, ὅταν πέ-

σουν στά χέρια τους κάποιοι ἀφελέστεροι, καθόσον μετατοπίζουν καί ἀναποδογυρίζουν τά πάντα.

«Ἀληθεύοντες ἐν ἀγάπῃ, αὐξήσωμεν εἰς αὐτόν τά πάντα, ὅς ἐστιν ἡ κεφαλὴ ὁ Χριστός, ἐξ οὗ πᾶν τὸ σῶμα, ἀπὸ τοῦ Χριστοῦ συναρμολογούμενον καί συμβιβαζόμενον διὰ πάσης ἀφῆς τῆς ἐπιχορηγίας, κατ' ἐνέργειαν ἐν μέτρῳ ἐνός ἐκάστους μέλους, τὴν αὐξήσιν τοῦ σώματος ποιεῖται εἰς οἰκοδομὴν ἑαυτοῦ ἐν ἀγάπῃ».

Πολύ ἀσάφεια στήν ἐρμηνεία, διότι θέλησε νά τά πεῖ ὅλα μαζί. Αὐτό πού λέει, σημαίνει τό ἐξῆς: Ὅπως ἀκριβῶς τό πνεῦμα μέσω τοῦ ἐγκεφάλου καί τῶν νεύρων μεταφέρει τίς ἐντολές του σ' ὅλα τά μέλη τοῦ σώματος, ἔτσι καί ὁ Χριστός χορηγεῖ τά χαρίσματά του στίς ψυχές πού εἶναι ἐνωμένες μαζί του σάν μέλη του καί φροντίζει γιά τὴν αὐξήση τοῦ καθενός, ἀνάλογα μέ τὴ δεκτικότητα του.

«Ἐν ἀγάπῃ»

Γιά ποιό λόγο ὁμως πρόσθεσε τὴ φράση; Διότι δέν ὑπάρχει ἄλλος τρόπος νά κατέλθει τό ἅγιον πνεῦμα. Ὅπως ἀκριβῶς, ἐάν τύχει νά ἀποκοπεῖ τό χέρι ἀπὸ τό σῶμα· καί τό πνεῦμα, ἡ ἐντολή, πού ξεκινᾷ ἀπὸ τὸν ἐγκέφαλο καί πηγαίνει πρὸς τό χέρι μὴ βρίσκοντάς το, δέν βγαίνει ἀπὸ τό σῶμα τρυπώντας το, γιά νά πάει νά βρεῖ τό χέρι· ἔτσι καί ἐδῶ ὁ Χριστός δέν εὐλογεῖ, δέν δίνει τὴ χάρη Του, ἐάν δέν εἴμαστε συνδεδεμένοι στό σῶμα τοῦ Χριστοῦ, τὴν Ἐκκλησίαν, μέ ἀγάπην.

Ὅλα αὐτά τά εἶπε ὁ μακάριος Παῦλος γιά νά ἔχουμε ταπεινοφροσύνη. Ὡστε ὄχι μόνο πρέπει νά εἴμαστε ἐνωμένοι μέ τό σῶμα, ἀλλὰ καί νά εἴμαστε στὴ θέση πού μᾶς ταιριάζει, τὴν ὁποία ἂν τὴν ὑπερβοῦμε δέν εἴμαστε ἐνωμένοι, δέν δεχόμαστε τό Πνεῦμα. Ἡ δέν βλέπεις, ὅταν τυχαίνει καί μετατοπίζονται τά ὁστά καί ξεφεύγουν ἀπὸ τὸν τόπο τους, πῶς ὀλόκληρο τό σῶμα πάσχει καί κινδυνεύει καί τό ἀπειλεῖ ἀκόμη καί ὁ θάνατος; Αὐτό σημαίνει «Συναρμολογούμενον καί συμβιβαζόμενον». Ὡστε τό κάθε μέλος πρέπει νά μένει στὴ θέση του καί νά μὴν πηδᾷ σ' αὐτὴν πού δέν τοῦ ταιριάζει. Ἐνόησε τί σημαίνει. Ἐσύ ἐνώσου μέ τό σῶμα κι ἐκεῖνος ἄνωθεν ἐπιχορηγεῖ. Ὅπως ἀκριβῶς στό σῶμα ὑπάρχουν ὄργανα

πού τό καθένα δέχεται αὐτά πού τοῦ ταιριάζουν, ἔτσι καί στό Πνεῦμα, γιὰ τὴν ῥίζα ὁ Χριστός βρίσκειται ἄνωθεν. Ὅπως ἡ καρδιά εἶναι δοχεῖο τοῦ Πνεύματος, τό συκώτι τοῦ αἵματος, ἡ σπλήν τῆς χολῆς κ.λπ. Ἔτσι καί ὁ Θεός ἔφτιαξε τὸν ἄνθρωπο, τιμώντας τὸν ὑπερβολικά καί μὴ θέλοντας νά ἀπέχει ἀπ' αὐτόν. Τὴν αἰτία αὐτός τὴν ἐθέσπισε κι ἐμᾶς μᾶς κατέστησε συνεργούς. Τὸν ἕνα τὸν τοποθέτησε σ' αὐτό τό ἔργο, τὸν ἄλλο στό ἄλλο. Παράδειγμα, οἱ ἀπόστολοι μοιάζουν μέ τά αἱμοφόρα ἄγγεῖα, πού εἶναι σπουδαιότατα ὄργανα γιά τὴν ζωὴ τοῦ σώματος δεχόμενοι ὡς ἄγωγοί ἀπ' τὸν Χριστό τά πάντα. Ὅπως οἱ φλέβες καί οἱ ἀρτηρίες μεταφέρουν τό αἷμα ἔτσι καί οἱ ἀπόστολοι τό λόγο τοῦ Θεοῦ πού παρέχει ζωὴ αἰώνια. Ὁ προφήτης προλέγει τά μέλλοντα καί ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ τά πραγματοποιεῖ. Αὐτός τοποθέτησε τά μέλη, αὐτός χορηγεῖ ζωὴ σέ αὐτά, πρὸς τό σκοπὸ νά καταρτίσουν τοὺς ἁγίους, γιά τό ἔργον τῆς διακονίας. Ἡ ἀγάπη λοιπόν, ἀνοικοδομεῖ, μᾶς συκολλᾷ μεταξύ μας, μᾶς συναρμόζει καί μᾶς στερεώνει.

Ἐάν θέλουμε νά ἀπολαμβάνουμε τὴν παρηγοριά καί τὴν βοήθεια τοῦ Ἁγίου Πνεύματος πρέπει νά εἴμαστε στενά συνδεδεμένοι μεταξύ μας καί μέ τὴν κεφαλὴ. Δύο διαιρέσεις μποροῦν νά συμβοῦν στό ἐκκλησιαστικὸ σῶμα. Μία μὲν ὅταν ψυχρανθεῖ ἡ ἀγάπη καί δευτέρη ὅταν τολμήσουμε νά κάνουμε ἄπρεπα, ἀνάξια καί ἀντικανονικά σ' ἐκεῖνο τό σῶμα. Καί μέ τίς δύο αὐτές διαιρέσεις χωρίζουμε τὸν ἑαυτό μας ἀπὸ τό πλήρωμα τῆς ἐκκλησίας. Ἐάν δέ ἐμεῖς, πού ἔχουμε ταχθῇ νά οἰκοδομοῦμε καί ἄλλους εἰς αὐτό, πρῶτοι γινώμεθα ἐμεῖς αἵτιοι διὰ ν' ἀποσχίζονται ἀπὸ αὐτὴν, τί δέν θά πάθουμε; (συνεχίζεται)

Παιδικαὶ Κατασκηνώσεις τῆς Ἐκκλησίας μας

Ὅσοι ἐπιθυμοῦν νά ἐνισχύσουν τό ἔργον τῶν κατασκηνώσεων τῆς Ἐκκλησίας μας διὰ νά καλυφθῇ τό ὑπολειπόμενον χρέος δύνανται νά καταθέτουν τὰς εἰσφοράς των εἰς τοὺς κατωτέρω τραπεζικοὺς λογαριασμούς:

1. ΕΜΠΟΡΙΚΗΣ: 52509327

2. ΕΘΝΙΚΗΣ: 840/74133194

Τὰς ἀποδείξεις τῶν καταθέσεων νά ἀποστέλλουν εἰς τό **Fax: 2310-668041** ὑπ' ὄψιν π. Παναγιώτου Παυλίδη

ΣΧΟΛΙΑΖΟΝΤΕΣ ΤΗΝ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΑ

Ἀλλαγὴ Κυβερνήσεως

Ἡ Ἐκκλησία ἀσφαλῶς δὲν ἀσχολεῖται μέ τήν πολιτικήν καί οἱ κληρικοί δὲν πρέπει νά παρεμβαίνουν εἰς τὰς πολιτικές διαδικασίας (παρά τό ὅτι ὁ κ. Χριστόδουλος καταβάλλει προσπάθειαν νά πείσῃ τοὺς πάντας διὰ τό ἀντίθετον). Ὅμως οἱ πιστοὶ εἶναι ταυτοχρόνως καί ψηφοφόροι καί κατὰ τήν ἐπιλογὴν τῶν προσώπων, τὰ ὅποια ἐπιθυμοῦν νά ὑπερψηφίσουν λαμβάνουν ὑπ' ὄψιν καί τήν στάσιν τῶν προσώπων αὐτῶν ἔναντι τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ὁφείλομεν νά ἐπισημάνομεν, ὅτι ἡ ἐπιλογή τοῦ βλασφήμου Ἀνδρουλάκη νά συμμετάσχῃ εἰς τό ψηφοδέλτιον ἐπικρατείας τοῦ μέχρι πρότινος κυβερνῶντος κόμματος, ἀπέτρεψε πάρα πολλοὺς πιστοὺς ἀπὸ τό νά ρίψουν τήν ψήφον των εἰς τήν παράταξιν αὐτήν, γεγονός τό ὅποῖον ἀσφαλῶς θά πρέπει νά λάβουν ὑπ' ὄψιν των κατὰ τόν μετεκλογικόν ἀπολογισμόν.

Τρομοκρατικόν κτύπημα εἰς Μαδρίτην

Τήν 11ην Μαρτίου (ν.η.) ἰσλαμισταὶ τρομοκράται ἀνετίναξαν 4 σιδηροδρομικά βαγόνια εἰς Μαδρίτην τῆς Ἰσπανίας προκαλέσαντες τόν θάνατον 201 ἀθῶων πολιτῶν, κυρίως πτωχῶν ἐργαζομένων οἱ ὅποιοι μετέβαιναν εἰς τὰς ἐργασίας των. Ἐξ αὐτῶν πολλοὶ ἦσαν Ὁρθόδοξοι μετανάσται ἐκ Ρουμανίας καί Βουλγαρίας. Ἡ τρομοκρατία εἶναι μία παράφορος παραφροσύνη μεγαλυτέρα καί τοῦ πολέμου. Διότι κατὰ τόν πόλεμον οἱ ἄνθρωποι λαμβάνουν μέτρα ἀσφαλείας ὅσον δύνανται καί εἶναι προετοιμασμένοι διὰ τὰ κτυπήματα. Εἰς τήν τρομοκρατίαν ἀμέριμοι πολῖτες ἔξαφνα μεταβάλλονται σέ θύματα παραφρόνων, οἱ ὅποιοι ἐπιθυμοῦν νά δώσουν ἓνα ἡχηρό μήνυμα εἰς τὰς Κυβερνήσεις. Τό αἷμα τῶν ἀθῶων θυμάτων χρησιμοποιεῖται ἀπὸ τοὺς τρομοκράτας ὡς μέσον ἰσχυροποιήσεως τῶν μηνυμάτων των.

Ὅμως τρομοκρατίαν δὲν ἀσκοῦν μόνον μεμονωμένες ὁμάδες ἀλλὰ καί «ἐπίσημοι» κυβερνήσεις. Ἡ κυβέρνησις τοῦ Σαρὸν ἐκτελεῖ ἀνενδοιάστως ὅποιον θεωρεῖ ἐχθρόν. Αἱ βαρβαρικά ἐπιδρομαὶ δυτικῶν Κυβερνήσεων κατὰ ἀμάχων εἰς Σερβία καί Ἰράκ, δὲν δύνανται νά χαρακτηρισθῶν τρομοκρατικά; Ὅσον καί ἂν αἱ Κυβερνήσεις χαρακτηρίζουν τὰς κατὰ ἀμάχων ἐπιδρομάς «παράπλευρες ἀπώλειες» οὐσιαστικῶς δὲν εἶναι παρά τρομοκρα-

τικά ἐνέργειαι, αἱ ὅποια τροφοδοτοῦν τόν φαῦλον κύκλον τοῦ αἵματος εἰς τήν χερσόνησον τοῦ Αἵμου καί τήν Μέσσην Ἀνατολήν.

Ἡ Ἐκκλησία μας ἀπέδειξεν ἐμπράκτως ὅτι καταδικάζει κάθε εἶδους τρομοκρατίαν. Τόσον κατὰ τόν πόλεμον τῆς Σερβίας, ὅσον καί αὐτόν τοῦ Ἰράκ, εἰς τοὺς I. Ναοὺς μας ἐγένοντο δεήσεις ὑπὲρ τῆς εἰρήνης. Ἡ Ἐκκλησία μας μέ τὰς πενιχράς της δυνάμεις συνεκέντρωσε βοήθειαν τόσον διὰ τοὺς ἀδελφούς μας Σέρβους ὅσον καί διὰ τὰ παιδιὰ τοῦ Ἰράκ. Μόνον ἡ I. Μητρόπολις Πειραιῶς ἀπέστειλεν τρεῖς τόνους ἀνθρωπιστικὴν βοήθειαν (πέραν τῆς χρηματικῆς) εἰς τό Ἰράκ. Κατὰ τό τρομοκρατικόν κτύπημα εἰς Ν. Ὑόρκην τό 2001 μεταξύ τῶν θυμάτων ἦτο καί ἓν μέλος τῆς Ἐκκλησίας μας. Εὐρέθησαν ὅμως τινές πολέμιοι τῆς Ἐκκλησίας μας νά μᾶς κατηγορήσουν διὰ τήν στάσιν μας ἔναντι τῆς τρομοκρατίας. Δέν ἔλαβον ἀκόμη τό μήνυμά των ἀπὸ τήν περιφρόνησιν τοῦ πιστοῦ λαοῦ; Ἀπ' ὅτι φαίνεται ὄχι.

Ἐσχάτως, ἐξ ἀφορμῆς τῆς τρομοκρατικῆς ἐπιθέσεως εἰς Μαδρίτην, ἀντιπροσωπεῖα τῆς I. Συνόδου ἀποτελουμένη ἀπὸ τοὺς Ἀρχιερεῖς Πειραιῶς κ. Γερόντιον, Ἀττικῆς καί Βοιωτίας κ. Χρυσόστομον καί Μαραθῶνος κ. Φώτιον ἐγένοντο δεκτοὶ ὑπὸ τοῦ Πρέσβεως τῆς Ἰσπανίας ἐν Ἑλλάδι εἰς τήν πρεσβευτικὴν κατοικίαν τήν πρωίαν τῆς 5/18 Μαρτίου 2004 καί ἐξέφρασαν τὰ συλλυπητήρια των ἐξ ὀνόματος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. εἰς τήν Ἰσπανικὴν Κυβέρνησιν καί τόν λαόν τῆς Ἰσπανίας.

Ἡ «Ἀσφάλεια» τοῦ κ. Χριστοδούλου

Εἰς τήν Ἐλευθεροτυπίαν (18-3-2004) ἀναφέρεται ὅτι: «Δέν εἶναι τυχαῖο ὅτι ἐδῶ καί χρόνια στήν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος ὑπάρχει εἰδική συνοδική ἐπιτροπή πού λειτουργεῖ στὰ πρότυπα τῆς Ἀσφάλειας καί συλλέγει πληροφορίες».

Τό θέμα εἶναι σοβαρόν. Ἀπὸ καιροῦ ἐγνωρίζαμεν ὅτι ἡ κρατοῦσα Ἐκκλησία μεταχειρίζεται μεθόδους τῆς Ἀσφαλείας (ἴσως καί τῆς Ε.Υ.Π.) «διὰ τήν παρακολούθησιν τῶν αἱρέσεων» ἀλλὰ καί τῶν Γ.Ο.Χ. πρὸς τοὺς ὁποίους ἀπέστειλεν κατὰ καιροὺς, ἀναξίτους κληρικούς μέ σκοπὸν τήν ἐκ τῶν ἔνδων διάβρωσιν τῶν Γ.Ο.Χ. καί τήν διάσπασιν αὐτῶν. Εἶναι ἄρα τυχαῖον, ὅτι εἰς ὅλας σχεδὸν ἀποσχίσεις καί διασπάσεις πρωτεργάται εἶναι πρώην νεοημερολογίται κληρικοὶ οἱ ὅποιοι εἶχον εἰσχωρήσει εἰς τὰς τάξεις μας;

Ἀποκαστάσεις τοῦ Σεβ. Ἀχαρνῶν κ. Ἀθανασίου

Τὴν Τρίτην 17/30 Μαρτίου 2004, ἡ Ἱ. Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος ἀποκατέστησεν τὸν Σεβ. Μητρ/την Ἀχαρνῶν καὶ Νέας Ἰωνίας κ. Ἀθανάσιον. Ἡ ἀποκατάστασις ἐγένετο ἔπειτα ἀπὸ αἴτημα τοῦ ἰδίου δι' ἐπιστολῆς του πρὸς τὸν Μακαριώτατον Ἀρχ/πον κ. Χρυσόστομον καὶ τὴν Ἱεράν Σύνοδον, διὰ τῆς ὁποίας ἀνεκάλει τὴν βεβιασμένην καὶ ἀτυχῇ (ὡς ἀναφέρει) ἀποκήρυξιν αὐτοῦ τὸν Νοέμβριον τοῦ 1998, εὐελπιστῶν εἰς τὴν ἀδελφικὴν ἀγάπην καὶ κατανόησιν τῶν μελῶν τῆς Ἱ. Συνόδου.

Ἡ Ἱερά Σύνοδος, συνεκτιμήσασα τὴν ὅλην κατὰστασιν καὶ ἔχουσα ὑπ' ὄψιν τὸ εὐαγγελικόν «τόν ἐρχόμενον πρὸς με οὐ μὴ ἐκβάλω ἔξω» καθὼς καὶ τὴν δημοσίᾳ διακήρυξιν Αὐτῆς ὅτι ἡ θύρα τῆς μετανοίας παραμένει πάντοτε ἀνοικτὴ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν δι' ὅσους ἀπεμακρύνθησαν ἐξ Αὐτῆς, ἔλαβε τὴν ἀπόφασιν, ὅπως ἄρῃ κάθε ἐπιτίμιον καὶ ἀποκαταστήσῃ τὸν Σεβ. Μητρ/την Ἀχαρνῶν καὶ Ν. Ἰωνίας κ. Ἀθανάσιον.

«Μιά θαυμάσια ἰδέα τοῦ δρος Γκέμπελς»

Τὸ πνεῦμα τοῦ Τρίτου Ράιχ ἐπιβεβαιώνει τὴν τελετὴς ἀφῆς τῆς Ὀλυμπίας ὅπως καὶ στὴ λαμπαδηδρομία πού ξεκινᾷ σέ λίγες μέρες. Ὁ ἄνθρωπος πού στὴ Γερμανία θεωρεῖται συνεργάτης τοῦ Γκέμπελς, τιμᾶται στὴν Ἑλλάδα ὡς θεμελιωτὴς τοῦ σύγχρονου Ὀλυμπισμού.

Ὅσο κι ἂν θέλουμε νὰ τό ξεχνᾶμε, ἡ Ὀλυμπιακὴ φλόγα, πού θὰ ξεκινήσῃ τὴν Πέμπτη ἀπὸ τὸ βωμὸ τῆς Ἱερῆς Ἀλτῆς τὴν παγκόσμια περιπλάνησίν της, δέν ἔχει καμιά σχέση μέ τὴν περίφημη «ἀρχαία ἐλληνικὴ κληρονομιά». Ἡ ἔμπνευση, ἡ ὁργάνωση τῆς τελετῆς καὶ ἡ ἐκτέλεση τῆς πρώτης λαμπαδηδρομίας ἀνήκει ἐξ ὀλοκλήρου στό ναζιστικὸ καθεστῶς καὶ εἰδικότερα στόν δαιμόνιο ὑπουργὸ προπαγάνδας τοῦ Τρίτου Ράιχ, τὸν Γιόζεφ Γκέμπελς, πού ἐπιμελήθηκε τὴν Ὀλυμπιάδα τοῦ Βερολίνου τὸ 1936.

Πράγματι γνωστὰ καὶ χιλιοειπωμένα, ὅμως δυσάρεστα καὶ ἀπωθημένα. Τὸ 1936, ὅμως, δέν εἶχε κανεὶς ἀμφιβολία γιὰ τὸ ρόλο τοῦ Γκέμπελς στὴν ἀναβίωση τοῦ «ἀρχαιοελληνικοῦ» Ὀλυμπιακοῦ πνεύματος. Ἦδη ἓνα χρόνο πρὶν ἀπὸ τὴν ἔναρξιν τῆς Ὀλυμπιάδας τοῦ Βερολίνου, τὸν Αὐγούστο τοῦ 1935, ἡ «Ἑστία» κυκλοφόρησε μέ ὀλοσέλιδο ἄρθρο πού ἔφερε τὸν εὐγλωττο τίτλο «Ὀλυμπιακὴ Φλόγα. Μιά θαυμάσια ἰδέα τοῦ δρος Γκέμπελς». Ἀλλὰ τώρα πιά, ὁ καημένος ὁ Γκέμπελς εἶναι κόκκινο πανὶ ἀκόμα καὶ γιὰ τοὺς παράγοντες τοῦ διεθνοῦς Ὀλυμπιακοῦ κινήματος. Κανένας δέν τολμάει νὰ τὸν μνημονεύσῃ, πολὺ περισσότερο νὰ τὸν συνδέσῃ μέ τὴν «ἱερή» τελετή. Βρέθηκε λοιπὸν ὁ «πραγματικὸς» ἔμπνευστὴς τῆς Ὀλυμπιακῆς φλόγας στό πρόσωπο ἑνὸς ἄλλου ἱστορικοῦ παράγοντα τοῦ γερμανικοῦ Ὀλυμπισμού, τοῦ Κάρλ Ντίμ.

«ΚΥΡΙΑΚΑΤΙΚΗ ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ» 21-3-2004, σελ. 53.

Δυστυχῶς, αὐτὸ τὸ ναζιστικὸν λείψανον συντηροῦμεν εἰς τὴν ὑπαρξιν καὶ τιμῶμεν μέ τὴν παρουσία τῆς ἀνωτάτης πολιτειακῆς καὶ πολιτικῆς ἡγεσίας τοῦ τόπου!

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ

«ΓΕΝΙΚΟΝ ΤΑΜΕΙΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ»

Ὁδὸς Κάνιγγος 32, Τ.Κ. 106 82, ΑΘΗΝΑΙ
Τηλ.: 210 38 28 280 - Fax: 210 38 47 365
www.ecclesiagoc.gr e-mail: goc@otenet.gr

ΕΚΔΟΤΗΣ

† Ὁ Ἀθηνῶν ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ
ΕΠΟΠΤΕΥΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ
† Ὁ Θεσσαλονίκης ΜΑΞΙΜΟΣ
† Ὁ Ἀχαΐας ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

† Ὁ Μαραθῶνος ΦΩΤΙΟΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ἐσωτερικοῦ ἐτησίᾳ 6 εὐρώ
Ἐξωτερικοῦ ἐτησίᾳ δολλάρια 60
Τιμὴ φύλλου 0,5 εὐρώ
Ἐπιστολαί, συνδρομαὶ καὶ ἐμβάσματα ἀποστέλλονται
εἰς τὰ γραφεῖα: Περιοδικὸν «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας»
Ὁδὸς Κάνιγγος 32, Τ.Κ. 106 82 ΑΘΗΝΑΣ

Συντάσσεται ὑπὸ Ἐπιτροπῆς. Τὴν εὐθύνην τῶν ἀπόψεων
τῶν ἐνυπογράφων ἄρθρων φέρουν ἀποκλειστικὰ καὶ μόνον
οἱ συγγραφεῖς των καὶ ὄχι ἡ Συντακτικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ περιοδικοῦ.